

Zámbó Zoltán

**Egy új,
megalapozott
istenkép
és
következményei**

© Zámbó Zoltán

Készült:

IMI Print Kft., Nyíregyháza

Felelős vezető:

Nagy Imréné ügyvezető

ISBN 978-615-01-7415-0

Bevezető

Aki ezeket a sorokat írja nem tagja és nem is elkötelezettje egyetlen párt-nak, egyháznak vagy felekezetnek sem. Ez a könyv több mint negyedszázad elfogulatlan, kitartó vizsgálódásainak eredményét tartalmazza, létrejöttének egyetlen oka a segítő szándék. Figyelve a körülöttem levő világot igen nagy mértékű elbizonytalanodást, talajvesztettséget, a kiúttalanság, a céltalanság érzésének eluralkodását, a szilárd, irányt mutató értékek hiányát látom. Az előtolakodó kínzó és megválaszolatlan kérdések elől sokan a munkába vagy az önpusztítás különböző formáiba menekülnek. Vannak, akiknek kapaszkodót keresve eszükbe jut Isten, s megpróbálnak az Ő irányába tájékozódni. Mivel modern világunkban elfogadott dolog, hogy az élet minden területének megvannak a saját szakemberei, specialistái, ezért magától értetődik, hogy ezek az emberek az Isten felé való útépítés tudóihoz: saját egyházuk, felekezetük papjaihoz fordulnak. Töb-beknek ez rövidebb-hosszabb távra megoldást hoz az életébe, míg sokan úgy járnak, mint nagy költőnk, aki ezt írta: „A görög-keleti vallásban/nyugalmat nem lelt, csak papot” (József Attila: József Attila). Mi marad ezen csalódott kiútkeresők számára, mint legtöbbször a végső kétségbeesés.

Van azonban az emberiségnek egy hatalmas, mindenki számára hozzáférhető, azonban még kellőképpen ki nem aknázott, nem értékelt közös kincse, amely nekünk, és valamennyi embertársunknak megadja az értelmes, tartalmas, boldog élet lehetőségét.

Az orvostudomány gyors fejlődése következtében a múlt század közepe óta -de különösen az utóbbi évtizedekben! – néhány perces szívmegállást követően milliókat hoznak vissza a klinikai halál állapotából a földi életbe. Az újraélesztettek nagyobb részének semmiféle emléke nincsen erről az időszakról, ellenben kb. 25–30%-uk csodálatos, felkavaró, addigi életüket gyökeresen megváltoztató élményekkel tér vissza, amelyeket az orvosi szakirodalom összefoglaló néven halálközeli élményeknek (HKÉ-k) nevez. Ezek az élmények nem függenek az átézők nemétől, vallásától, nemzetiségétől, de még attól sem, hogy az adott személy élményét megelőzően hitt-e Istenben vagy nem. Több elemből állnak, de ezek

teljességét csak kevesen élék át, azonban a visszahozottak beszámolói nem ellentmondóak, inkább megerősítik, árnyalják, kiegészítik egymást.

Az érintettek számára az egyik legfelszabadítóbb érzés, hogy megtapasztalják saját halhatatlanságukat, hogy lelkük a test börtönéből kiszabadulva is tovább létezik.

Ami azonban a legnagyobb változást hozza az életükben, az egy mérőben új istenkép, amelynek a birtokában visszatérnek. Az átélt élmények alapján meggyőződésükké válik, hogy Istent nem félni kell, hanem szeretni, hogy Ő nem olyan lény, akinek az irgalmáért könyörögni kellene, mert legfőbb ismérve a feltétel nélküli, megbocsátó, minden teremtményére kiterjedő szeretet.

Megtudják, hogy földi életük nem céltalan, hogy küldetésük van, amit igyekezniük kell a legjobb tudásuk szerint betölteni.

Hát erről szól ez a könyv, s arról, hogy mindezekből mi következik ránk nézve.

Szeretettel adom át mindazoknak, akik kinyújtják a kezüket érte.

Üdvözlettel:

Zámbó Zoltán

Röviden az idézett szerzőkről

Dobronay László

Filmrendező, aki 1993-ban egy súlyos autóbaleset következtében élt át halálközeli élményt. Nagyon összefogottan, láttatóan számol be a vele történetekről, ezért három vele folytatott beszélgetésből is idézek.

Dr. Eben Alexander

Amerikai idegsebész, tudós. Orvosi diplomáját a Duke Egyetem Orvosi Karán szerezte 1980-ban. 15 évet töltött a Harvard orvosi karán idegsebészetre szakosodott sebészprofesszorként. 2008-ban 7 napig feküdt kómában, s ezalatt megjárta a túlvilágot.

Munkámban idézett két könyve az átélt élmények hatására született.

Dr. Elisabeth Kübler-Ross

Svájci születésű orvosnő és tudós. Ő kutatta elsőként rendszeresen a halál tabunak számító témáját. 23 díszdoktori címmel tüntették ki, és jónéhány könyvet is írt. Több évtized alatt közel 20000 halálközeli élményt értékelt ki tudományosan, és neki is része volt ilyen élményben. A nemzetközi hospice-mozgalom megalapítója.

Dr. George G. Ritchie

Amerikai orvos, aki még 1943-ban, sorkatonaként élt át halálközeli élményt egy életveszélyes tüdőgyulladás következtében. Élménye egész további életét, több évtizedes orvosi praxisát döntő módon befolyásolta.

Jankovich István

Svájcban élő magyar építészmérnök, akinek az 1956-os forradalomban való aktív részvétele miatt kellett emigrálnia. 1964-ben üzletemberként, mint utas, egy személygépkocsival Zürichből Luganoba tartott,

amikor balesetet szenvedett, s megközelítőleg hat percet töltött a klinikai halál állapotában.

Müller Péter

Kossuth- és József Attila-díjas író, dramaturg, forgatókönyvíró, előadó. Az 1956-os forradalomban az őt ért lövések következtében élt át halálközeli élményt, ami egész lényét és művészi célkitűzéseit is megváltoztatta.

Dr. Papp Lajos

Széchenyi- és Magyar Örökség-díjas szívsebész, egyetemi tanár. Munkája során több halálközeli élményt átélt beteggel találkozott, s neki is volt ilyen élménye.

Raymond A. Moody

Amerikai orvos elme- és ideggyógyászati szakképzettséggel. A halálközeli élmények kutatásának nemzetközileg legismertebb alakja. (Az elnevezés is tőle származik.)

Sok száz halálközeli élmény alapos vizsgálata révén vonta le következtetéseit. Első könyvét még orvostanhallgató korában írta (Élet az élet után), később ezt továbbiak követték.

R. Kárpáti Péter

Színművész, filmrendező. Egy dokumentumfilm-sorozatot készített, amelyben több tucat olyan Magyarországon élő személlyel beszélget, akik halálközeli élményt éltek át. A filmsorozat anyaga két könyv formájában is nyilvánlátot látott: ezeket használtam fel.

*Az irodalomjegyzék és a hozzá tartozó rövidítések a könyv végén találhatóak.

I. Halálközeli élmények

Moody a halálközeli élményeket vizsgálva 15 különböző elemet fedezett fel, amelyek a beszámolókból rendre visszatérnek. A közlések tartalmilag nagyon hasonlóak, de teljes megegyezés nem fordul elő. (Gondoljuk el, hogyha egy csapat ember ugyanazon az utazáson vesz részt, az út végétével akkor is mindenki a többiektől kissé eltérően számol be az átélt élményekről.)

Mind a 15 elem nagyon ritkán fordul elő az elbeszélésekben: hogy ki hány elemig jut, az minden jel szerint összefügg azzal, hogy az érintett személy mennyi időt töltött a klinikai halál állapotában. Az élmények meghatározott sorrendben követik egymást: néha előfordul kisebb eltérés a Moody által felállított elméleti modell sorrendjétől.

Én ebben a részben csak azokkal az elemekkel foglalkozom, amelyek a szívmegállás és az újraélesztés közötti időszakhoz kötődnek: a HKÉ-k életet megváltoztató következményeire csak a későbbiekben térek ki. (Megjegyzendő, hogy vannak, akik kómájuk során vagy életveszélyes helyzetben éltek át halálközeli élményt.)

1. Leírhatatlanság

„Ha önnek mindent megpróbálok elmondani, komoly probléma előtt állok, mert mindazok a szavak, melyeket ismerek, a háromdimenziós világhoz tartoznak! ...Éppen ezért nehéz ezt önnek elmondani. A tér és az idő fogalmával ellentétben kell magamat kifejezni.” (R.A.M.I.)

„A legnagyobb kihívás, amellyel a halálközeli élmény átélőinek szembeülniük kell, nem a földi világ korlátaihoz való alkalmazkodás – noha ez is határozottan nagy kihívás –, hanem az, hogyan adhatnánk át, milyen érzés is pontosan az odaát megtapasztalt szeretet.” (E.A.I.)

„De most felfogni ezt a tudást olyan, mintha egy csimpánz lennék, aki egy napra emberré vált, átélhette az emberi tudás minden csodáját, majd visszatér csimpánz barátaihoz, és megpróbálja elmagyarázni nekik, milyen volt több nyelven beszélni és érteni az integrálszámításhoz, és tisztában lenni az univerzum hatalmasságával.” (E.A.I.)

Ezekből a sorokból kitűnik, hogy milyen nehézségekbe ütköznek az átélők, amikor élményeiket szeretnék lefordítani földi világunk nyelvére, hogy másokkal is megoszthassák azokat.

Amikor látjuk őket – tévében, interneten, vagy valamilyen személyes találkozás alkalmával –, akkor győződhetünk meg arról igazán, hogy sok esetben milyen nehézséget jelent számukra a megfelelő jelző vagy hasonlat világra kínládása, ugyanakkor megtapasztalhatjuk az előadó erős közlési vágyát, megérezhetjük szándékának tisztaságát is.

2. A halálhír meghallása

Ez az a momentum, amikor a klinikai halál állapotába került személy rádöbben arra, hogy valódi énje elvált fizikai testétől, s attól függetlenül tovább létezik.

„Amikor a szert újból alkalmazták, megállt a szívverésem. Hallottam, amint a radiológus, aki engem kezelte, a telefonhoz ment és tárcsázott, mert tisztán felfogtam minden zajt. Ezt mondta a telefonba: >>Dr. James, megöltém az ön betegét, Martinnét.<< Közben pontosan tudtam, hogy nem vagyok halott.” (R.A.M.I.)

„...egyszersmind világosan éreztem: MOST HALOK MEG. Igen elcsodálkoztam azon, hogy a halált egyáltalán nem találtam kellemetlennek. Nem féltem a közeledő haláltól. Teljesen természetes, magától értetődő volt, hogy meghalok, s végre elhagyom ezt a földet. Életem folyamán soha nem hittem volna, hogy ilyen szépen és egyszerűen meg lehet válni az élettől.” (J.I.)

Előző közlés alapján látszik, hogy ennek a fejezetnek a címe nem teljesen helytálló, mert az érintettek nem minden esetben valaki mástól értesülnek saját halálukról, hanem sok esetben „önerőből” jönnek rá arra, hogy mi is történt velük.

3. A béke és nyugalom érzései

A halál tényével való szembesülést egyfajta megkönnyebbülés, megnyugvás követi: „Hát ez lenne a halál? Ennyi lenne a halál?” – vetődik fel az átélőkben. Úgy érzik, hogy adott helyzetükben biztonságban vannak, semmi sem fenyegeti őket. Az fogalmazódik meg bennük, hogy mindaz, ami velük történik egy természetes folyamat része.

„Egy asszony, aki szívroham után került vissza az életbe, ezt mondja:

>>Egyszer csak olyan jó érzések töltöttek el, amelyeket csak el lehet képzelni. Nem volt más, csak béke, harmónia, tökéletes nyugalom. Úgy éreztem, minden bajom elmúlt és ezt gondoltam magamban: ó, milyen csendes és békés minden, semmi se fáj.<<” (R.A.M.I.)

„Isteni nyugalom és soha nem tapasztalt harmónia töltötte be tudatomat. Maradékátalanul boldog voltam, semmi probléma sem nyomasztott. Egyedül voltam, egyetlen földi lény (szülők, feleség, gyerekek, barátok vagy ellenségek) sem zavarta isteni nyugalمامat.” (J.I.)

4. Hangok

A visszatérők közül sokan különböző zajokról, hangokról, zenékről számolnak be, amelyeket „odaát” érzéltek, holott földi világunkban használt hallószervük akkor már nem működött.

Ezeket a hanghatásokat egyesek kellemesnek érzik, mások kellemetlenek.

„Úgy éreztem, hogy lebegek és ugyanakkor csodálatosan szép hangokat hallottam. S ezekhez a hangokhoz harmonikusan illő formákat, színeket és mozgást érzleltem.” (J.I.)

„Ekkor egy újabb hangot hallottam meg: egy eleven hangot, olyat, mint a legrészletgazdagabb, legösszetettebb, leggyönyörűbb zene.” (E.A.I.)

„Nagyon kellemetlen dübörgés jött a fejem belsejéből. Rossz érzés volt. Ezt a zajt sohase felejttem el.” (R.A.M.I.)

„Hangos zengést hallottam. Talán dübörgésnek lehetne mondani. A fejemben forgott az egész.” (R.A.M.I.)

5. A sötét alagút

Erre az élményre a sötét alagút megnevezés mellett Moody páciensei még a következő kifejezéseket használták: folyosó, tölcser, barlang, henger, cső, vákuum, bányaakna, üresség, zárt terem, völgy. Nyilvánvaló, hogy mindenki a saját élményvilágából gazdálkodva próbálta megragadni, minél hűebben visszaadni a jelenség lényegét. Az újraélesztettek sok esetben a hangok érzékelésével egy időben kerülnek ebbe a különös „képződménybe”.

A beszámolók itt sem mutatnak teljes egységet: a legjelentősebb eltérések az alagúton való áthaladás sebességében, és az élmény pozitív vagy negatív voltában mutatkoznak.

„Mintha valami tágas csőben suhantam volna nagy sebességgel. Mégis csodálatos volt ez a lebegés, amit egy cigarettafüst-szerű, fátyolos közegben tettem meg az alagútban. Megmaradt az én-tudatom, a világ legcsodálatosabb érzését éltem át.” (R.K.P.)

„Az első, ami történt – hihetetlen gyorsan zajlott le: óriási sebességgel sodródtam keresztül egy sötét, fekete ürességen. Alagútnak is mondhatnám: ahogy vesszük. Úgy éreztem, mintha sebesvonattal utaznék, annyira nagy sebességgel rohantam át ezen az alagúton.” (R.A.M.I.)

„Úgy éreztem, hogy egy sötét, szűk csövön, alagúton kellett keresztül jutnom, hogy elérjem a túloldalon ragyogó világosságot. Átjutva egyszerre ismét visszatért tudatom... Éreztem, hogy megszabadultam egy félelmetes, nyomasztó, szorongató állapottól. Mintha egy szűk, sötét alagúton átjutva a szabadba érkeztem volna.” (J.I.)

6. A testen kívüliség

A halálközeli élmények közül ez az elem okozza a legtöbb fejtörést a szkeptikusoknak, mert materialista alapon, a fizikai világ szűk keretei között logikus, elfogadható magyarázat nem adható rá. Mi történik ugyanis? A „halott” lelke eltávolodik testétől, s kívülről szemléli azt.

A kezdeti csodálkozás után rájön, hogy tudata változatlan formában tovább működik, érzékelése pedig sokkal kiteljesedettebb, tökéletesebb, mint földi életében volt. Utólag képes pontos, minden részletében visszaellenőrizhető leírást adni arról, hogy mi történt a környezetében az alatt a néhány perc alatt, amíg ő a klinikai halál állapotában volt: többek között el tudja mondani, hogy kik és hogyan élesztették újra, sőt még azt is, hogy közben ki mire gondolt.

„Igen, nehéz ezt megérteni, mivel a Földön egyszerre csak egy térben lehetünk: én viszont egyszerre voltam a portásfülkében, a kórházban és az autó mellett.” (D.L.III.)

„Az életfilm után láttam, ahogy anyukám sír a folyosón, és egy nővér nyugtatgatja. Közöltem vele, hogy jól vagyok, nincs semmi baj, nyugodjon meg. Egy kicsit elszomorított, hogy nem reagál arra, amit mondom. Mindeközben a műtőben kiszálltam a testemből, láttam a testemet, az orvosokat, a műtő lámpáit.” (R.K.P.)

„>>Én nem haltam meg.<< Csak néhai testem hevert lenn. ... Legszívesebben lekiáltottam volna >>onnan fentről<<: >>Halló emberek! Itt vagyok, élek! Hagyjátok a testet úgy, ahogyan van. Én élek! Jól érzem magamat...<<... Különös volt, hogy nemcsak a hangosan elhangzott szavakat, hanem a baleset színhelyén lévő emberek gondolatait is felismertem és megértettem minden nyelven.” (J.I.)

„Mindent egybevetve, igen érdekes volt önmagamot holtan látni ott >>lent<<, fölülről, mint néző, minden különös érzélem nélkül, abban a biztos túlvilági tudatban, hogy hiszen én >>tovább élek<<. A nem anyagi, szellemi érzékszerveim jól működtek és értelmem mindent regisztrált.” (J.I.)

7. Találkozás másokkal

Az egyértelműség kedvéért szeretném leszögezni, hogy a találkozás mindig kölcsönös: a találkozóknak kölcsönösen érzékelik egymást, tudatosul bennük a másik jelenléte.

A visszatérők nagy része beszámol különböző szellemi lényekkel való találkozásról: ezek a találkozások három csoportba sorolhatók.

Vannak, akiket azok a korábban eltávozott rokonok, barátok, ismerősök fogadnak, akiktől akár évtizedekkel azelőtt vettek „végső búcsút”, majd helyeztek „örök nyugalomba”, s most azt tapasztalják, hogy nagyon jó állapotban, szeretettel, energiával feltöltve, vidám hangulatban látják őket viszont. A fogadók – jó vendéglátók módjára! – kísérik, biztatják, bátorítják az újonnan érkezettet, de később azt is közlik vele, hogy még korán jött, ezért vissza kell térnie.

„Mindenki ott volt, akit korábbi életemben ismertem, akik már előttem meghaltak. Felismertem a nagymamám és egy lányt, akit iskolás koromból ismertem és sok más rokont meg barátot. Csak az arcukat láttam jól és éreztem a jelenlétüket. Nagyon vidám benyomást tettek rám. Kellemes találkozás volt: éreztem, azért jöttek, hogy óvjanak és vezessenek. Úgy tűnt föl, mintha most jönnék haza és ők köszöntenének. Az egész ott-tartózkodásom alatt minden könnyű és szép volt.” (R.A.M.I.)

„Ahogy a lelki szemem hozzászokott a fényhez, észrevettem, hogy lelkek vesznek körül. Emberek, akik meghaltak. Ott volt az édesapám, a nagyszüleim, és mindenki, akit addig ismertem, például a falubeli emberek. Mindenki ott volt, akivel valaha bárminemű kapcsolatomból volt...Telepatikusan érintkeztünk. Édesapám azt mondta: nem kellett volna még meghalnod, korán jöttél.” (D.L.III.)

(Dobronay László a Domján Lászlóval folytatott, interneten elérhető beszélgetésben megemlíti, hogy az őt körül vevő lelkek közül azok, akiknek még földi életükből valamilyen elintézetlen ügyük volt vele, annak lerendezése után eltűntek a környezetéből.)

Mások, az őket fogadó személyekben nem vélnek ismerősöket felfedezni. Ugyanakkor az elébük sietőkkel való találkozás élménye, annak

egyértelműen pozitív volta nem különbözik az előző csoport megtapasztalásától, ahogyan a fogadók megnyilvánulásaiban sem látszik eltérés.

„Ott a fényben rengeteg ember fogadott, de egyiküket sem ismerem. Elmeséltem nekik a balesetemet, mire azt mondták, hogy vissza kell mennem. Azt mondták, még nem jött el a halálom ideje... Sokáig voltam a fényben... Úgy éreztem, ott mindenki szeret engem. Mindenki boldog volt. Azt hiszem, a fény Isten volt.” (R.A.M.II.)

Moody szerint a legkisebb csoportba azok tartoznak, akik meg voltak győződve arról, hogy „odaát” az őrangyaluk várt rájuk.

„Egy férfinak az egyik szellemi lény ezt mondta: >>Életednek eddigi szakaszában én segítettem, mostantól fogva másnak adlak át.<< Egy aszszony mesélte, a testéből való kilépéskor két szellemi lényt fedezett fel, akikben az ő >>szellemi segítőit<< ismerte fel.” (R.A.M.I.)

Fontosnak tartom megjegyezni, hogy az egykori földlakók a legtöbbször nem a fizikai világban megszokott emberi formában érzékelhetők „áttévedt” embertársaik számára, hanem gyakran csak elnagyolt, elmosódott kontúrokkal, vagy csupán egy vibráló, fénylő foltként. Ennek ellenére azonban azok, akiket az ismerőseik fogadtak, teljes határozottsággal állították, hogy az eléjük jövőben minden kétséget kizáróan felismerték ki volt földi életében.

8. A Fénylény

A túlvilágról hírt hozók nagyon nagy része beszámol egy csodálatos, fénylő lényvel való találkozásról. Az élmény átélői, vallási előéletüknek megfelelően, különböző nevekkal illetik ezt a személyt. A leggyakrabban előforduló megnevezések: Krisztus, Angyal, Isten, Fény, Lény, Fénylény. A témával foglalkozó irodalomban vallásilag semleges, ugyanakkor kifejező volta miatt a Fénylény megnevezés terjedt el, ezért a továbbiakban én is ezt használom.

Akik találkoztak a Fénylényvel, azok erről mind úgy számoltak be, mint halálközeli élményük legmegrendítőbb, legcsodálatosabb, legmeghatározóbb, lenyűgözően szép, további életüket besugárzó eseményéről. Abban is teljes az egyezés, hogy ez a Lény valóságos, jól körülírható, egyedi személyiségjegyekkel rendelkezik. Mágikus vonzerejének hatása alól a lelkek nem tudják, de nem is akarják magukat kivonni: áradó szeretete, fényessége átöleli őket, feltűnése után nincs más vágyuk, mint vele egybeolvadni, örökre a közelében maradni.

De hát beszéljenek az illetékesek!

„Amikor a fény megjelent, nem tudtam mi történt, de aztán megkérdezett engem, hogy elkészültem-e a halálra?... Közben azt hiszem, a hang figyelembe vette, hogy még nem készültem el a halálra... Attól a pillanattól fogva, amikor a Fény beszélni kezdett velem, végtelenül jól éreztem magam. A belőle áradó szeretet egyszerűen elképzelhetetlen és leírhatatlan. És határozottan humorérzéke is volt, egészen biztos!” (R.A.M.I.)

„Nagyon távol egy picike kis fehér fénypontot láttam, s abban a pillanatban mélységes nyugalom fogott el, és olyan boldogság, örömhullám járt át, amit még soha nem tapasztaltam.

Éreztem, hogy szeretve vagyok. Ahogy a fény egyre nagyobb lett, úgy nőtt bennem a szeretet, a boldogság.” (R.K.P.)

„– Azt a szeretetérzetet, amikor a fény körbevett, milyen földi szeretethez lehetne leginkább hasonlítani?

– Biztos, hogy egyikhez sem. Ha az összes földön létező szeretetét élményt összeadod, tehát a gyermeki, szülői, szerelmi, testvéri kapcsolatot,

mindaz összességében sem tudja kifejezni, semmihez sem lehet hasonlítani. Az biztos, hogy valami teljesen más. Olyan, annyival több, hogy azt nem lehet szavakkal kifejezni. Mint ahogy annak a fénynek a színét, a melegség vagy a világosság fokát sem tudom leírni. Csak azt tudom, hogy ott voltam benne, és gyönyörű volt.” (R.K.P.)

„Ez a személy maga volt az erő, öregebb, mint az idő, mégis bárkinél modernebb, akit valaha is láttam. Ugyanazzal a belső bizonyossággal mindenekfelett tudtam azt, hogy szeret engem. Az erőnél, ami lényéből áradt, sokkal nagyobb volt feltétel nélküli szeretete. Csodálatos szeretet volt ez. A legmerészebb elképzeléseimen felüli szeretet. Ez a szeretet

ismerte... valamennyi hitvány, önző gondolatomat és cselekedetemet születésem napjától kezdve –, mégis elfogadott és olyannak szeretett, amilyen voltam.” (G.G.R.)

„Ahogy a világosság nőtt, teljes bámulatba estem, sehonnan sem jött, mégis úgy tűnt, egyszerre mindent betölt. A kórteremben lévő valamennyi izzó nem tudott volna ennyi fényt kibocsátani... Hihetetlenül erős fény volt: olyan, mint milliónyi hegesztőlámpáé, melyek egyszerre égnek... Nem, nem a fény vakít el, javítottam ki magamat. Hanem Ő! Ő volt annyira ragyogó, ahogy rátekintettem. Mert most láttam meg, hogy nem fény, hanem egy férfi volt, aki a szobában megjelent, vagyis inkább fényből való férfi, bár ezt éppoly kevésbé tudtam felfogni, mint a fényesség leírhatatlan erősségét, amiből alakja állt.” (G.G.R.)

A beszámolóok megegyeznek abban, hogy a Fénylénnyből áradó fény, bár erőssége felülmúl minden földi léptéket, nem bántó, nem ijesztő, hanem ellenkezőleg: magához vonzza a tekintetet. (Ennél a ténynél persze fontos megemlíteni, hogy az átélőknek az adott helyzetben már nem volt fiziológiai szemük, az egész jelenséget a test bilincseitől megszabadult lélek „túlvilági antennái” érzékelték.)

A túlvilágról szóló tudósítások nagyfokú egyezést mutatnak abban is, hogy általuk a Fénylény Istenként vagy vele egylényegű lényként mutatkozik meg, aki mindenképpen isteni felhatalmazással, vele összhangban cselekszik. (Nem ismeretes olyan eset, hogy valaki a Fénylény jelenlétében, vele „társalogva” arra gondolt volna, hogy: „Jó, jó: ezt mondja ez a lény, de vajon mit gondol minderről Isten?”

9. Visszatekintés

A visszatekintés az úgynevezett életfilm révén történik. Fontos megemlíteni, hogy az életfilmbe való betekintés nem csak a klinikai halál állapotába kerültek „kiváltsága”, hanem sokan részesültek ebben az élményben olyanok is, akik néhány pillanatra életveszélyes helyzetbe kerültek. A földi átélők megtapasztalása azonban sok ponton különbözik a túlvilágon járt társaikétól. Az ő esetükben az életfilmet nem kíséri a Fénylány tevékeny jelenléte: a képsorokat nem ő indítja el, s megtekintést kísérő tanítás is elmarad. További eltérés, hogy mivel ők nem kerültek az időtlenség magasabb rendű dimenziójába, a néhány másodperces „vetítés” – az igen gyorsan pergő képsorok ellenére! – csak arra elég, hogy az addig eltelt földi életük eseményeit töredékesen felvillantssa. Nem csoda hát, hogy ez az élmény ritkán eredményez olyan radikális életmódváltozást, mint a halálból visszatérők esetében. A továbbiakban már csak az ő átéléseikkel foglalkozom.

A HKÉ-t átéltek életfilmjei több ponton különbözhetnek egymástól: eltérés lehet a visszatekintés jellegében, szerkezetében és tárgykörében.

Vannak, akik élő, mozgó képek sorozatában látják viszont addigi életük eseményeit: ezek a képek a klinikai halál állapotába kerülés pillanatától indulnak, s tartanak a kisgyermekkorig, vagy a születés pillanatáig, de a haladási irány lehet ezzel ellentétes is. Mások panoráma szerűen egyszerre látják földi szereplésük különböző mozzanatait.

Egyesek határozottan állítják, hogy csak a főbb történéseket szemlélhetik, élhetik át újra, míg mások arról tanúskodnak, hogy földi életük teljessége, egészen a legapróbb részletekig, megjelenik, sőt vannak, akik arról számolnak be, hogy korábbi földi életeikbe is visszatekinthettek.

Bár filmről beszélünk, nem egy hagyományos értelemben vett mozizásról van szó, ahol a néző kényelmes pozícióból, megfelelő távolságtartással szemléli, hogy mi pereg a filmvásznon. A visszatekintés meglehetősen komplex módon történik: a nézők egyben szereplői is saját életfilmjüknek, mégpedig úgy, hogy mindent újra átélnek, olyannyira, hogy tetteiket kísérő gondolataik is megjelennek, mert azok is megmaradnak. Szembesülniük kell tetteik pozitív és negatív következményeivel:

megtapasztalhatják azt az örömet, jó érzést, amit cselekedeteikkel okoztak, de ugyanúgy a bánatot, keserűséget, szenvedést is, amit másokból kiváltottak.

A „túlvilági szemüveg” segítségével képesek arra, hogy a szeretetelvű isteni értékrend alapján ítéljék meg addigi ténykedésüket, de ehhez a Fénylény is hozzájárul szelíd megjegyzéseivel, egyes részletek előtérbe helyezésével, a tanulságok levonásának segítségével.

A film végeztével azok főszereplői egyházuk tanítása, illetve az emberi világ megismert működése alapján megadóan várják „jól megérdemelt” büntetésüket, de legnagyobb meglepetésükre nem ez következik: továbbra is az a feltétel nélküli, megértő és megbocsátó szeretet árad feléjük, mint amit a Fénylény megjelenése óta folyamatosan tapasztaltak. Megtudják, hogy azért láthatták és élhették át újra addigi földi életüket, hogy a megfelelő következtetések levonásával tanuljanak, fejlődjenek. A Fénylény közli velük, hogy mindent jóvá lehet tenni, ugyanis földi küldetésük még nem ért véget: új ismereteik hasznosítására vissza kell térniük a Földre. Ez a hír a legtöbb esetben sokként éri a címzetteket, mivel akkor már az a legfőbb vágyuk, hogy örökre ennek a csodálatos fénynek az ölelésében maradjanak. Ugyanakkor azt is tudják, hogy nincs más választásuk: engedelmesskedniük kell.

(A teljesség kedvéért meg kell említeni, hogy jónéhányan vannak olyanok is, akiknek a rájuk váró földi feladatok megmutatása után megadatik a választás lehetősége, és ők döntenek a visszatérés mellett.)

Nézzük néhány közlés idevonatkozó részét!

„Amikor a Fény megjelent, első szava ez volt: >>Mit tettél életedben, amit most megmutathatsz nekem?!<< – vagy valami ilyen. Abban a pillanatban megkezdődött a visszatekintés. >>Ejha, hát ez meg mi?<< – gondoltam, amikor gyermekkorom jelent meg, Attól kezdve, egymásután gyakorlatilag életem minden egyes évét láttam kisgyerekkortól egészen a jelenig.” (R.A.M.I.)

„A Fényt addig nem láttam, amíg a visszatekintéssel foglalkoztam. Mihelyt életem felől kérdeztek, a Fény eltűnt és megkezdődött a

visszatekintés. Mégis egész idő alatt éreztem, hogy mellettem volt és életem megtekintése közben vezet. Tudtam, hogy jelen volt, mert közbe-közbe megjegyzéseket tett. A visszatérő jelenetek mindegyikével valamit mutatni akart nekem. Ezt nem azért tette, hogy megtudakolja, mit tettem életemben – azt ő tudta már –, hanem kiemelt néhány eseményt és azokat elém helyezte, hogy vissza tudjak emlékezni. Ismételten hangsúlyozta, hogy milyen fontos a szeretet... Megmagyarázta, hogy próbálja másokra is gondolni s erre minden erőmből törekedjek. A figyelmeztetésekben a legkisebb szemrehányás sem volt... Azt mondta a tudásról, hogy olyan állandó folyamat, mely a halál után is tart. Azt hiszem, a Fénylény azért engedett visszatekinteni az életemre, hogy tanítson. (R.A.M.I.)

„Azután a fény hirtelen elhalványult és beszélgetés kezdődött, nem szavakkal, hanem olyan volt, mintha egy idegen szemeivel nézném, aki mindent tud, vezet és segít. Megdöbbenett, hogy nemcsak azt mutatta meg, mit tettem, hanem azt is, hogy ezek a cselekedetek milyen következményekkel jártak. Amit lát az ember, nem hasonlítható filmvetítéshez, mert éreztem a látottakat. Minden gondolatom megjelent, rádöbbenem, hogy a gondolatok nem vesznek el.” (R.A.M.I.)

„...filmszerűen végignéztem az életemet. Láttam, hogy mit tettem, mit okoztam mások életében és a saját életemben. Hogy mennyire valószínűsítem meg azt, amiért lejöttem a földre. Azt éreztem, hogy csak azok a dolgok voltak sikeresek, ahol a szeretet volt a végeredmény.” (R.K.P.)

„Ekkor indult el életem filmje. Életem állomásai idéződtek fel bennem, huszonöt évem minden pillanatát éltem át újra. Sorban visszafelé, s mégis egyszerre. Amikor jótetteimhez értem, akkor kellemes érzés töltött el, mert láttam a gondolatom kialakulásától a cselekedetem befejezésén át egészen a másik embernek az életében bekövetkezett szeretéssel teli változásig mindent. Láttam a mulasztásaimat; mindent, amit megtehettem volna, de nem tettem meg. Szembesültem azzal, hogy nem szeretetben éltem... – Amikor rossz gondolatomat, kimondott szavamat, vagy cselekedetemet éltem át ismét, akkor bánkódtam, és nagyon rossz volt látnom, mit tettem másokkal gondolatban, szóval, cselekedettel, vagy éppen a mulasztásom által. Szégyenérzet öntött el.” (D.L.II.)

„Ugyanis, sugárzó jelenlétével azonos időben...életem minden egyes eseménye megjelent a szobában. Mindaz, ami velem történt, egyszerűen itt volt, teljes látványosságban, egyszerre és folyamatosan, mintha ugyanabban a pillanatban minden egy időben történhetne.” (G.G.R.)

„És ekkor egy fantasztikus, többdimenziós előadás következett, amely számtalan képből állt és jeleneteket idézett vissza, elmúlt életemből... Valamennyi jelenet kerek egész volt. Értelme volt. A Rendező ezt az életfilmet valahogy hátulról kezdve göngyöltette le, úgy, hogy első jelenetként haláloamat láttam, míg utolsónak mutatta születésemet... A jeleneteket nemcsak mint főszereplő, hanem ugyanakkor, mint néző is szemléltem. Más szavakkal: úgy tűnt, hogy magasan környezetem fölött egy többdimenziós létben lebegve, föntről, lentről, sőt minden oldalról, kívülről és belülről egyszerre láthattam és élhettem át a történéseket. Mindezt, amit láttam, hallottam, éreztem, sőt azt is, amit gondoltam, azt, hogy milyen belső tudattal hoztam döntéseimet, mindez tudatossá vált az ÉN-emben. A gondolatok is valóságokká lettek.” (J.I.)

„Az életfilmben szereplő ítéletre az volt jellemző, hogy én magam hoztam, nem Isten vagy földöntúli bíró... Nem földi erkölcsi, világi, vallási törvények szerint ítéleztem magam fölött, hanem a mindent átfogó szeretet kozmikus harmónia-törvénye volt a megítélés alapja.” (J.I.)

„Az életfilm megmutatta, hogy minden gondolatunkért, döntésünkért és cselekedetünkért felelősek vagyunk... Az életfilm megmutatta nekem, hogy célunk a szellemi fejlődés. Mindazt, ami velünk egy életben történik, szellemi fejlődésünk számára hasznosíthatjuk, s így lépésről-lépésre feljebb juthatunk. Az életfilm tanulsága, hogy az Isten-elv a tökéletes, tiszta jóság, a tökéletes szeretet elve.” (J.I.)

Semmihez sem hasonlítható élmény lehet mezítelen lélekkel állni Isten színe előtt, s szembesülni azzal, hogy valóban mindent tud rólunk, amit valaha tettünk vagy gondoltunk, s hogy a bizonyítvány bármiféle magyarázatása teljesen értelmetlen. Ugyanakkor minden bizonyval nagyon megnyugtató megtapasztalni, hogy Isten szeretetéből nem lehet kiesni, hogy mindig adott a korrekció, a helyes irányváltás lehetősége. Nem csoda hát, hogy a halálközeli élményt átéltek szinte mindegyikének életében 180°-os fordulat következik be, ami környezetük számára is igen látványos és meglepő.

10. Határ, vagy sorompó

A túlvilággal ismerkedő embertársaink közül jó néhányan átélik, hogy az a világ sem homogén, egyveretű, ugyanis amikor a boldog hazatalálás érzésével lelkükben igyekeznek a lehető legközelebb kerülni Istenhez, egyszer csak egy – több esetben nem látható, de pontosan érzékelhető – határvonalhoz (a beszámolókból sorompó, kerítés, ajtó és sok egyéb megnevezés is szerepel) érnek, ahol szembesülnek a felsőbb hatalom döntésével: nem kerülhetnek a vonalon túlra. Többen elmondják, hogy még volt alkalmuk megpillantani a számukra elérhetetlen fénytől ragyogó tartományt (gyakran előkerül a Menny, illetve a Fényváros kifejezés), de egyelőre be kellett érniük ennyivel. A döntés indoklásaként kétféle magyarázatot kaptak: vagy azt, hogy a határvonalat átlépve már nem térhetnének vissza a földi életbe, pedig ott még sok feladat vár rájuk, vagy azt, hogy lelkileg még nem elég érettek, nem elég tiszták ahhoz, hogy abban a világban éljenek.

„Itt minden sugárzóan fényes volt, mesélte a kisfiú. Eközben csodálatos mezei tájakat látott. A mennyei tartományt kerítés szegélyezte. Az angyalok figyelmeztették, hogyha a kerítésen túlmegy, nem térhet vissza az életbe. Akkor egy Fénylány (Sam Istennek hívta) közölte vele, hogy vissza kell mennie, vissza kell térnie a testébe.” (R.A.M.II.)

„Volt egy pont, amikor felértem az Átjáró peremére, és azon kaptam magam, hogy nem tudok bemenni... A Menny kapui bezárultak előttem. Annak leírása, hogy ez milyen érzés volt...ismét rendkívül nagy kihívás... A földön átélt veszteségek bizonyos értelemben mind csak változatai a központi, nagy veszteségnek: a Mennysors elvesztésének. Aznap, amikor bezárultak előttem a Menny kapui, olyan szomorúságot éreztem, mint még soha.” (E.A.I.)

11. Visszatérés

Az újraéledteket odaát nem halovány, reszketeg lelkek sötét, sivár, csüggesztő birodalma fogadta, hanem egy energiával, étellel, isteni szeretettel teli színes világ. Ebben a közegben érzékelési képességeik hatványozottan megnövekedtek a fizikai érzékszerveik nyújtotta lehetőségekhez képest, tudatuk pedig olyan mértékben kitágult, hogy szinte korlátlan mennyiségű információ befogadására volt képes, amire szükség is volt, mert a világ mibenlétét firtató mohó kérdéseikre késlekedés nélkül megérkeztek a válaszok. Nem csoda hát, hogy innen visszatérni a test kényszerzubonyába zárt lelkek szűk horizontú, testi és lelki nyugókkal teli világába roppant lehangoló, keserves érzés volt az érintetteknek.

Halljuk erről őket magukat!

„Azt éreztem, hogy valaki a hátamra teszi a kezét. Azt mondta, menj, mert feladatod van. Ott álltam értetlenül. Hova menjek, amikor itthon vagyok? Próbáltam kapaszkodni, de minden kifolyt a kezeim közül, s azt éreztem, hogy egyre kisebb, egyre kevesebb vagyok. Mintha egy almarszelőn kellene átpréselni magamat, mintha egy szűk spirális tölcseren keresztül kellene átjutnom, a nagyobb és értékesebb részemet hátrahagyva. Végül a homlokomon keresztül egy cérnányi vékony valamin keresztül újra benne voltam a testemben. Megszűnt a könnyed érzés, a test viselésével újra nehéz lett minden.” (D.L.III.)

„Az adrenalin-injekció után...szörnyűség történt velem, mély sötétségbe zuhantam, sokáig zuhantam, míg egy szörnyű >>lökés<< és >>sokk<< által visszakéreltem súlyosan sérült és igen szűk testembe. Minden szép hirtelen véget ért. Éreztem: vissza kell térnem. Ezt választottam. Magamhoz tértem és leírhatatlan fájdalmat éreztem. Azonnal ismét elvesztettem eszméletemet a nagy fájdalomtól.” (J.I.)

II. A beszámolók hitelessége: mi állhat mögöttük?

Mivel hétköznapi életünktől, mindennapi tapasztalatainktól gyökeresen eltér mindaz, amiről a visszatértek beszámolnak, sokan nem adnak hitelt annak, amit tőlük hallanak. Ezek az emberek úgy vélekednek, hogy szemenszedett hazugságokkal, fantáziadús agyszüleményekkel állnak szemben, amelyeket kitalálóik valamilyen jól felfogott célt követve, saját érdekében hoztak létre. Ebben a részben megvizsgálom a három leggyakoribb magyarázatot arra vonatkozóan, hogy a vádlók szerint miért teszik ezt, végül pedig érveket sorakoztatok fel a közlések hitelessége mellett. Természetesen megszólalnak a megkérdőjelezett szavahihetőségű átélők is.

1. Feltűnésre, ismertségre való törekvés?

A szkeptikusok jó része meg van arról győződve, hogy a halálközeli élményük történetével előhozakodók nem vágnak másra, csak ismertségre, hírnévre, hogy minél jobban reflektorfénybe, a társaság, kisebb vagy nagyobb közösség középpontjába kerüljenek. Céljuk elérésére, a figyelem magukra irányítására, jó eszköznek tűnik egy ilyen „ütős”, az ingerküszöböt átlépő téma, mint a túlvilágról való visszatérés, s az odaát szerzett tapasztalatok.

Mint látni fogjuk, a motivációk egészen mások: alapvető emberi tulajdonság, hogyha valami rendkívülit élünk át, akkor az élményt szeretnénk megosztani környezetünk tagjaival. Jónéhány átélő azzal a meggyőződéssel tér vissza, hogy földi küldetésének része mindarról beszélni, ami vele történt.

Legtöbbször a következmények sem azok, amire a kételkedők gondolnak: nagyfokú gyanakvás, értetlenség fogadja a visszatérőket: megkérdőjelezi megbízhatóságukat, mentális képességeiket. Régi barátok, jó ismerősök fordulnak el tőlük, kerülnek a társaságukat, sőt családjukon belül is értetlenséggel találkoznak.

„Fölöttébb tanulságos élmény volt. Ennek ellenére gátlásom van, amikor arról másoknak beszélek. Ők csak néznek rám, mintha hibbant lennék.” (R.A.M.I.)

„A középiskolában meglehetősen népszerű voltam. Mindig rendes voltam a többiekhez és sohase lógtam ki a sorból... Amikor ezeket az élményeket átéltem és beszéltem róluk a többieknek, egyszerűen hülyének tartottak. Ha megpróbáltam erről beszélni, érdeklődéssel hallgattak, de később a fülembé jutott, hogy mindenütt mondogatják: >>Ennél valami nincs rendben.<<” (R.A.M.I.)

„Amikor >>visszajöttem<<, senki sem tudta, hogy mit gondoljon felőlem. Szívrohamom előtt nagyon indulatos és lobbanékony ember voltam... Ha a feleségem nem készült el idejében, amikor el kellett mennünk valahová, jól leteremttem, tönkretettem az egész estéjét. Hogy ő miért tűrte el mindezt nem tudom. Mindenesetre azt hiszem, hozzászokhatott

az évek során, mert halálközeli élményem után alig tudott mit kezdeni kedvességemmel... Sok türelmembe került..., hogy megmentsem a házasságunkat. Még mindig mondogatja: >>Annyira megváltoztál a szívrohamod óta!<< Azt hiszem valójában azt szeretné mondani: >>Teljesen megbolondultál.<<” (R.A.M.II.)

„Amikor megpróbáltam beszélni erről, azt mondták, hogy az csak a műtőben a lámpa fénye volt, és hogy sokkos állapotban voltam.” (R.K.P.)

„...amin keresztülmentem, az megváltoztatta az agyról, a tudatosságról és magáról az élet jelentéséről (...) alkotott minden addigi elképzelésemet. Ki ne várná kíváncsian, mire jutottam?

Mint kiderült, nagyon sokan. Legnagyobbbrészt orvosi végzettséggel rendelkező emberek...képtelenek voltak elfogadni azt, amit én olyan eltökélten szerettem volna megosztani velük. Persze ki hibáztathatná őket ezért? Végtére is, én magam sem értettem volna meg -azelőtt.” (E.A.I.)

„...egy kivétellel az összes barátomnak gondolt ember hátat fordított nekem. Ahelyett, hogy fájt volna, megkönnyebbültem. Soha többé nem akartam mások elvárásainak megfelelni, tetszelegni. Esélyt kaptam, hogy jobb ember legyek!” (D.L.II.)

2. Valamely egyház, felekezet érdekeinek a szolgálata?

Mivel a beszámolómban Istenről, a túlvilágról, a lélek halhatatlanságáról történik említés, ezért a kételkedők egy másik csoportja szerint ez arra utal, hogy a „jó fantáziával megáldott” újraélesztettek mindezt valamelyik egyház vagy felekezet érdekeit szolgálva találják ki, így próbálván azoknak új híveket szerezni. Hogyha a közlések arról szólnának, hogy odaát azt hozták egyértelműen a tudomásukra: egyedül az általuk képviselt vallási formáció az igazi, csak általa lehet eljutni az üdvösségre, mindenki más homályban tévelyeg, s nagyon sötét jövő, örök kárhozat vár rá, akkor alapos okunk lenne a gyanakvásra, a mondottak megkérdőjelezésére. De nem ez szokott történni! A HKÉ-t átélők egy olyan markáns, jól körvonalazott istenképpel térnek vissza, ami jelentősen különbözik attól, amit vallási közösségük magáénak vall. Így a túlvilágról hírt hozó a helyett, hogy a középpontba kerülne, hogy egyfajta motorrá, élesztő kovácsá válna, hamarosan jelentős ellenszélben találja magát, bizalmatlanság, gyanakvás veszi körül, amit gyakran az egyházi vezető hiúsága is táplál: nehogy egy laikus mondja már meg, hogy milyen Isten valójában, mikor neki erről papírja van! (Tudni azért olyan esetekről is, amikor a rugalmas, nyitott szívű pap állást foglal a számára is meglepően új információk valódisága mellett, ez azonban mindig azzal a kockázattal jár, hogy magára vonja feljebbvalói rosszallását.)

„Megpróbáltam a plébánosomnak elmondani, de ő megmagyarázta nekem, hogy hallucináltam. Akkor aztán befogtam a számat.” (R.A.M.I.)

„...egész kutatásom során egyik szereplőtől sem hallottam a jelenlegi társadalmunkban élő mennyország vagy pokol fogalmát. Sőt, sokan hangoztatták, hogy tapasztalatuk eltért attól, amit vallási ismereteik alapján elképzelték.” (R.A.M.I.)

„Egy interjúalanyom... gyakorta mondta a gyülekezetnek, hogy ha nem hiszik el szó szerint a Biblia minden szavát, az örök kárhozatra jutnak. Halálközeli élménye során a Fénylény arra kérte, hogy soha többé ne mondjon ilyesmit a gyülekezetnek. Ez azonban nem közvetlen kérés volt: a Lény csupán utalt arra, hogy ezzel tönkreteszi a hívek életét. A prédikátor a szószékhez visszatérve ezután a szeretet üzenetét hirdette, nem a félelmét.” (R.A.M.II.)

„A halálközeli élmény szinte mindig spirituális kíváncsiságot ébreszt... Mindazonáltal ez nem jelenti azt, hogy a helyi egyház támaszává válnának. Ellenkezőleg, készek felhagyni az önmagukért való vallási dogmákkal. Ennek a szellemi állásfoglalásnak igen szabatos és gondolatébresztő összefoglalását hallhatják egy férfitől, aki halálközeli élménye előtt egy papnevelő intézetben tanult... >>Abban a látomásban láttam, hogy milyen beképzelt hólyag voltam az elméleteimmal, mennyire lenéztem mindenkit, aki nem az én felekezetemhez tartozott, vagy nem osztotta teológiai meggyőződésemet. Sok ismerősöm meg fog döbbsenni, ha rájön, hogy az Úristent nem érdekli a teológia. Úgy látszik, tulajdonképpen mulatságosnak találja, de a felekezetem iránt egyáltalán nem érdeklődött. Nem azt akarta tudni, mi van a fejemben, hanem azt, hogy mi van a szívemben.<<” (R.A.M.II.)

„...egy idősebb asszony... aki... gyermekkorától erősen vallásos... volt. Élményét követően azonban merevsége feloldódott és életvidámabb ember vált belőle. Családtagjai kérdéseire, hogy mi okozta személyisége megváltozását, egyszerűen azt felelte, hogy élménye után megértette Istent, és ráébredt, hogy Isten nem törődik az egyházak elméleteivel.” (R.A.M.II.)

„Igen figyelemreméltó volt, hogy azokban a jelenetekben is felmerültek harmonikus, pozitív emlékek, amelyeket a jelenlegi társadalmi vagy vallási morál, mint rossz tetteket, vagy vallási szempontból bűnöknek, sőt halálos bűnöknek ítél meg.” (J.I.)

3. Szándék anyagi javak vagy befolyás szerzésére?

Akik a pénz és a hatalom szemüvegén keresztül szemlélik a világot, ehhez a kérdéskörhöz is sajátos nézőpontjukból közelítenek. Úgy vélik, nem lehet véletlen, hogy világszerte milliók állnak ki a nyilvánosság elé a túlvilágról szóló „meséjükkel”. Mivel nem feltételezhető, hogy ennyi gyenge elméjűt engednek szóhoz jutni, számukra egyetlen elfogadható, „értelmes” magyarázat adódik: ezek az emberek ilyen módon szeretnének anyagilag gyarapodni, befolyáshoz jutni. Hogy ez nekik miként lehetséges bátor kiállásuk, tanúskodásuk révén, arra adósak maradnak a válaszszal.

Látni fogjuk, hogy ezek a feltételezések mennyire alaptalanok, hogy a visszatértek egy teljesen más, emelkedettebb értékrendet tudhatnak magukénak, melyben nem az anyagiak hajszolása, a ranglétrán való feljebb jutásért való tülekedés játssza a fő szerepet, hanem az embertársak szeretete, önzetlen segítése, az egész teremtett világ tisztelete.

„A >>leckéztetések<<, melyek a halál-tapasztalat után megmaradtak, egy ponton csodálatosan megegyeznek. Csaknem minden érintett hangsúlyozta, hogy az ember életében mennyire fontos embertársainkat szeretni és szeretetből jót tenni.” (R.A.M.I.)

„Marc egész életében a pénz és a társadalmi rang foglya volt... Miután visszanyerte eszméletét, az étellel kapcsolatos látásmódja gyökeresen megváltozott. Mindaz, ami idáig irányította az életét, jóval lejjebb került a fontossági listán – messze a család, a barátság és a tudás mögé. Elmesélte, hogy míg a >>másik oldalon<< tartózkodott, megfogadta a Fénylénynek, hogy többé nem a pénz lesz gondolatainak középpontja, helyette a kedvességet tartja majd szem előtt.” (R.A.M.II.)

„Az emberek azzal az érzéssel térnek vissza halálközeli élményük után, hogy a világegyetemben minden összefügg... a legtöbben újonnan felfedezett tisztelettel viselkednek a természet és a környezet iránt. Ennek az érzésnek meggyőző leírását egy kemény akaratú, racionális üzletembertől hallottam, aki hatvankét évesen szívbénulása következtében tapasztalta meg a halálközeli élményt:

>>Az első dolog, amit feleszmélésem után megláttam a kórházban, egy virág volt, és én sírva fakadtam. Hiszi vagy sem, egyetlen virágot sem láttam igazán, amíg vissza nem jöttem a halálból. Egy nagy dolgot tanultam az élményből, azt, hogy mindannyian egy hatalmas, élő univerzum részei vagyunk. Ha azt hisszük, hogy bánthatunk egy másik embert vagy egy másik élőlényt anélkül, hogy saját magunkat ne bánthanánk, nagyon tévedünk... Mindennel összefüggésben vagyunk, és ha szeretetet árasztunk a dolgok felé, boldogok leszünk.<<” (R.A.M.II.)

„A legigazabb, legmélyebb énünk teljesen szabad. Nem nyomorították és nem rontották meg korábbi tetteink, és nem aggódik az énképe vagy a státusza miatt. Megérti, hogy nincs mitől tartania a földi világban, és emiatt nem is kell hírnévből, gazdagságból vagy dicsőségből felépítenie önmagát.” (E.A.I.)

„A halálközeli élmény láthatóan óriási hatással van az át-élőkre, és amikor visszatérnek az életbe, nemcsak a szemléletük változik meg, hanem az életvitelük is. Lemondanak olyan, valójában kevésbé értékes és fölösleges törekvésekről, mint az anyagiak folyamatos gyarapítása.” (R.K.P.)

4. Érvek a hitelesség mellett

Ebben a fejezetben igyekszem alátámasztani a halálközeli élmények valódiságát, vagyis megmutatni, hogy mindazt, amit a beszámolóok tartalmaznak, az érintettek nagy valószínűséggel ténylegesen átéltek.

Akiknek volt alkalmuk a halálból visszatértekkel beszélgetni, elmondják, hogy látva tiszta, átszellemült tekintetüket, mély, őszinte megrendelésüket, nem gondoltak arra, hogy valótlan dolgokat hallanak tőlük.

„Aki nem látta és nem hallotta, hogyan mondja el valaki a saját halál-közeli élményét, az nagyon könnyen feltételezi, hogy ezeket a történeteket kitalálták. Én szerencsére kivételes helyzetben vagyok. Tanúja voltam, hogy felnőtt emberek, lelkileg kiegyensúlyozott személyiségek elvesztették önuralmukat és sírásban törtek ki, amikor élményeikről beszámoltak nekem, melyeket néha több évtizeddel ezelőtt éltek át. Kifejezőmódjukból éreztem az emberi melegséget és őszinteséget, ha nem írásban közölték mondanivalójukat. Számomra ezért a legtöbb esetben a fantáziaszülte történet gyanúja teljesen kizárt.” (R.A.M.I.)

A HKÉ az átélőkre más formában is igen erőteljes hatást gyakorol: radikálisan, mélyrehatóan és maradandóan megváltoztatja az értékrendjüket, a világlképüket, a gondolkodásmódjukat és az életmódjukat. Nagyon nehezen elképzelhető, hogy valaki egy általa kitalált történetet annyira magáévá tesz, annyira komolyan vesz, hogy a továbbiakban elkezdje az életét azzal összhangban élni, úgy, hogy ez a környezete számára is hiteles és meggyőző.

Nézzünk erre további példákat, kutatói tapasztalatokat!

„Sok-sok ember nyert már bepillantást abba, amit én is megpillanthattam, és élte át azt, amit én is átéltem. Ezek az emberek nagyon szívesen megosztják velem a történeteiket, és örömmel meghallgatják az enyémet. Csodálatosnak tartják, hogy így megváltozhat a materialista természettudományos világ egy régi tagja, mint én. És én egyetértek velük...

Én voltam az a fickó, akinek, ha HKÉ-ről meséltek, vagy egy halott nagynéni látogatásáról, aki azt akarta elmondani, hogy minden rendben van vele, akkor csak ránéztem az illetőre, és azt mondtam, együtt érzően, de határozottan, hogy ez csak a fantázia műve.” (E.A.II.)

„Van egy közös elem minden halálközeli élményben: megváltoztatja azt az embert, aki átéli. A halálközeli élményt átélt emberekkel való húszévi intenzív kutatómunka során még nem találkoztam senkivel, aki ne ment volna át mély és pozitív változáson.” (R.A.M.II.)

„Minden olyan tudós és orvos, aki halálközeli élményt átélt embereket kérdezett, ugyanarra a következtetésre jutott: élményük hatására az emberek különbekké váltak.” (R.A.M.II.)

„E halálélmény után úgy tűnt, mintha új lelke lenne. Sokan mondták nekem azóta, hogy azonnal valami nyugtató hatást árasztok rájuk, ha bajba kerülnek. Lehet, hogy így van, mert mostanában jobban együttérzek az emberekkel, mintha gyorsabban megérteném mi a bajuk.” (R.A.M.I.)

A beszámolók hitelessége melletti legegységelműbb bizonyítékot a halálközeli élmények azon része jelenti, amelyik az éppen hátrahagyott földi élethez, annak szereplőihöz kapcsolódik, mert megtapasztalásai utólag visszaellenőrizhetők.

A testen kívüliség élményének tárgyalása kapcsán már történt erről említés, most további meggyőző esetek, tudósi összegzések következnek.

„Long Islanden egy hetvenéves asszony, aki tizennyolc éves kora óta vak, élethű pontossággal le tudta írni a körülötte zajló eseményeket, amikor szívrohama után újraélesztették.

Nemcsak azt tudta, hogy milyen berendezéseket használtak, de még a színüket is megmondta.” (R.A.M.II.)

„...az újraélesztett férfi egy különös történetet mesélt neki:

– Mialatt ön a megmentésemén fáradozott, én elhagytam a testemet, és figyeltem a munkáját.

Az orvos elkezdte kérdezni tőle, hogy mit látott, és elképedt a pontos leírás hallatán. A férfi részletesen elmondta, hogy milyen műszereket

használtak, sőt még azt is, hogy milyen sorrendben. Leírta a berendezések színét, alakját, még a műszerek számlapjainak elhelyezkedését is. A fiatal kardiológus azonban akkor győződött meg véglegesen a férfi által átélt tapasztalat valódiságáról, amikor az azt mondta neki:

– Doktor úr, tudom, hogy az a baleset aggasztotta. De semmi oka rá, hogy ilyesmi miatt nyugtalankodjék. Ön az idejét másokra áldozza. Senki sem fogja bántani önt.

A beteg tehát nemcsak a környezet fizikai részleteit fogta fel, hanem az orvos gondolatait is el tudta olvasni.” (R.A.M.II.)

„...a halálközeli élmény átélői közül senki sem követett el hibát, amikor elmondta, hogy mi játszódott le saját újraélesztésekor – erőteljes bizonyítéka ez annak, hogy ezek az emberek valóban testükön kívül, fentről nézték az eseményeket.” (R.A.M.II.)

„A testen kívüli állapotban történt események leírásának későbbi tanúsítása arra mutat, hogy azok valódisága ellenőrizhető volt. Több orvos mesélte nekem, hogy mélységesen megdöbben, amikor betegek pontosan, a valóságnak megfelelően, minden orvosi ismeret nélkül, részletesen le tudták írni, amit az újjáélesztésnél velük tettek, jóllehet az orvosi vélemény szerint betegük akkor már >>halott<< volt.” (R.A.M.I.)

Végül, akiknek mindez kevés, ajánlom figyelmükbe Elisabeth Kübler-Ross egyik írásának következő sorait. (A tudós doktornő nem csak kutatta a halálközeli élményeket, hanem neki is volt része ilyenben.)

„Hogy egy kicsit megnyugtassuk a szkeptikusokat, vakokkal végeztünk felmérést, s ebben azt a feltételt állítottuk, hogy csak olyan vakokat veszünk figyelembe, akik legalább tíz éve egyáltalán nem érzékelik a fényt. És ezek a vakok, akik testen kívüli élményben részesültek, s aztán visszatértek, részletesen el tudták mondani, hogy milyen színű volt annak a ruhája, aki jelen volt mellettük, vagy milyen ékszert viselt, milyen mintája volt a pulóverének vagy a nyakkendőjének stb. Ugye értjük, hogy itt nem olyasmiről van szó, amiről fantáziálni lehet?” (E.K.-R.)

III. A halálközeli élmények használhatósága: lehetséges „értékcsökkentő” tényezők

Ebben a részben azokkal a vélekedésekkel foglalkozom, melyek szerint a halálközeli élmények ugyan kétségtelenül léteznek, de keletkezésük körülményei miatt nem, vagy csak korlátozott mértékben hasznosíthatók az emberiség számára.

1. Gyógyszerek okozta hallucinációk

Vannak, akik azon az állásponton vannak, hogy a HKÉ-k nem mások, mint a szívmegeállást megelőzően bevett vagy beadott gyógyszerek okozta hallucinációk. Itt mindjárt az elején van egy komoly probléma: az esetek nagy részében az átélők valamiféle baleset, vagy erőszakos cselekmény következtében kerülnek a klinikai halál állapotába, amikor semmiféle gyógyszerfogyasztásról nincs szó.

De térjünk vissza a kiindulási helyzethez, hisz a súlyos betegeknek beadott nyugtatók, altatók, fájdalomcsillapítók valóban okozhatnak hallucinációkat. Amikor azonban valaki összehasonlítja ezeket a halálközeli élményekkel, nagyon lényeges eltéréseket tapasztal: előbbiekből hiányzik a logikus felépítettség, a kerek, egész történet, és semmilyen valós információt nem tartalmaznak az adott személyt körülvevő földi világgal kapcsolatban.

„Nem tudtam magamnak megmagyarázni, mégis valóság volt az! Világosan láttam testemet távol magamtól. Nem voltam olyan hangulatban, hogy ilyen dolgokat kitaláljak, vagy kívánjak. Nem hallucináció volt! Nem voltam olyan lelkiállapotban!” (R.A.M.I.)

„Ez egész más volt, mint a hallucináció. Egyszer a kórházban kodein hatására volt már hallucinációm... Ez az élmény egészen más volt, mint a hallucináció, valami teljesen más.” (R.A.M.I.)

„Mint ahogy Jankovich István élményei nem egy hosszú betegség következményei, nem tarthatjuk ezeket hallucinációknak, melyeket egy sérült tudati, vagy tudatalatti állapottal magyarázhatnánk. Éppen így nem lehet kémiai vegyszer, vagy gyógyszer hatása sem. A testen kívüli állapotban tett megfigyeléseit a helyszínen lévő, így pl. az őt újraélesztő orvos is igazolta.” (J.I.)

„Mindamellet az egyik legmeggyőzőbb érv a >>halálközeli élmény, mint hallucináció<< elmélete ellen az, hogy azt olyan betegek élik át, akiknek egyenes hullámú az EEG-jük. Az elektroenkefalogram, vagy röviden EEG, az agy elektromos aktivitását méri. Ezt az aktivitást egy vonallal folyamatosan regisztrálja egy papírszalagra. A vonal az agy elektromos

aktivitásától függően hullámzik, amikor a személy gondolkozik, beszél, álmodik, vagy bármi mást csinál. Ha meghal az agy, az EEG egyenes vonalat regisztrál, ami azt jelenti, hogy az agy működésképtelen... Bármilyen történik is az agyban, annak elektromos aktivitása van. Még a hallucinációkat is regisztrálja az EEG. Sok esetben azonban olyan emberek éltek át halálközeli élményt, akiknek egyenes vonalú volt az EEG-jük. Mégis éltek, s később elmesélték élményüket. Az esetek pusztája azt mutatja, hogy voltak olyan emberek, akik a technikai értelemben vett halál állapotában éltek át halálközeli élményt. Ha élményeik hallucinációk lettek volna, az látszott volna az EEG-n.” (R.A.M.II.)

2. Az oxigénhiányos agy termékei

Akiknél a klinikai halál állapotában következik be a halálközeli élmény, azoknál leáll a szív, megszűnik a keringés, így az agy is egyre kevesebb oxigénhez jut. Jó néhányan úgy gondolják, hogy a HKÉ-k ennek, vagyis az agy rendellenes működésének, a következményei.

Az elmélet hívei azonban adósak maradnak annak a magyarázatával, hogy a test szűk terébe zárt agy, a nem működő fizikai érzékszervek által továbbított ingerek nélkül, hogyan képes a környező világ történéseit, megjelenési formáját, sőt az emberek gondolatait is felfogni, s a szerzett információkat tárolni. Miként lehet képes az agy ilyen rendkívüli teljesítményre, pont egy olyan helyzetben, amikor egyre csökkenő mértékben jut hozzá a működéséhez szükséges üzemanyaghoz?

A svájci doktornő, előző részben említett, vak betegeivel végzett vizsgálatai kapcsán így fogalmaz:

„Ha valaki mégis fél, akkor szíveskedjék hozzám jönni, mint azok a szkeptikusok, akik azt mondták, hogy a testen kívüli élményeket oxigénhiány eredményének kell tekinteni. Igen, ha itt csak oxigénhiányról lenne szó, akkor minden vak betegemnek oxigénhiányt írnék fel.” (E.K.-R.)

„A halál-közeli-jelenségekre gyakran hallottam a következő fiziológiai magyarázatot: ha az agy oxigénellátása a klinikai halálnál és más súlyos életveszélyes esetenél megszűnik, ennek következménye lenne a szóban forgó jelenség olyan értelemben, hogy a haldokló agy utolsó oxigénadagjának felhasználása közben működne így. Ennek a feltevésnek az a hibája, hogy nem tud magyarázatot adni olyan halál-tapasztalatokra, melyeknél a halál-közeli-élmények jóval előbb bekövetkeznek, mint a szóban forgó fiziológiai állapot.” (R.A.M.I.)

„Talán leginkább ezek a tapasztalatok adhatnak választ azoknak, akik a halálközeli élményt az agy önmagával úzott tréfájának vélik. Elvégre tulajdonképpen lehetséges, hogy az agy veszélyhelyzetben az alagútélmény és a sugárzó lények létrehozásának segítségével önmagát próbálja lecsillapítani, hogy megnyugtassa a szenvedő személyt. Ám a halálközeli élmény tanúi -akik azt is el tudták mondani, hogy más helyiségekben mi

történt, mialatt ők a halál közelében jártak- valóban a testenkívüliséget tapasztalták meg.” (R.A.M.II.)

S hogyan tapasztalta meg mindezt a híres amerikai idegsebész?

„De amíg kómában feküdtem, az agyam nem rendellenesen működött. Egyáltalán nem működött. Az agyamnak az a része, amelyről az orvosi egyetemen azt tanultuk, hogy a körülöttem lévő világ megteremtéséért és az érzékszerveimen át érkező adatok befogadásáért felelős -hogyan azokat egy jelentéssel bíró univerzummá állítsa össze- ,az agyamnak az a része leállt, nem üzemelt. De mindennek ellenére akkor is éltem és tudatomnál voltam, a valódi tudatomnál, egy olyan univerzumban, amely legfőképpen szeretetből, tudatosságból és valóságból áll... Ezt olyan biztosan tudtam, hogy az szinte fájt. Amit átéltem, az valóságosabb volt a háznál, amelyben tartózkodtam, valóságosabb a kandallóban égő fahasáboknál. Ugyanakkor ennek a valóságnak nem maradt helye az orvosiilag képzett, tudományos világképemben, amelyet évek hosszú sora alatt sajátítottam el.” (E.A.I.)

3. A megtapasztalások hiányos volta

Népes azoknak a tábora, akik elfogadják a halálközeli élmények valódiságát, sőt azt is elismerik, hogy sok örömteli információhoz juthatunk általuk, például a lélek halhatatlanságával és egy magából fényt és szeretetet árasztó isteni lény létével kapcsolatban, de szerintük a lényegről, vagyis, hogy mi történik velünk a biológiai halál után, nem adnak számunkra semmiféle eligazítást. Márpedig – érvelnek tovább – igazi útmutatást az jelentene arra, hogy miként éljük földi életünket.

Valóban nem tudhatunk meg semmit a beszámolókból a „halálvonalon” túli világról, vagyis arról a „hely”-ről, amely a földi létet magunk mögött hagyva vár ránk? Az igaz, hogy ennek az égi tartománynak a határát az átélők nem léphették át, de az átlépés megtörtént az ellenkező „irányból”: az őket fogadó elhunyt rokonok, ismerősök által. Ezek a személyek – ahogy erről az első részben is volt szó – vidámak, békések, szeretetteljesek voltak, megjelenítve annak a világnak a visszfényét, ahonnan érkeztek. (Az átélők egyértelműen és egybehangzóan állították, hogy „odaát” kizárt mindenféle megjátszás, hazugság vagy mellébeszélés.)

A HKÉ-t átélők egy része arról számol be, hogy a Fénylény (más esetekben az elénk sietők valamelyike) közli velük, hogy korán jöttek, még nem kellett volna meghalniuk, ezért vissza kell térniük, hogy befejezzék földi küldetésüket. Azonban számos olyan közlés ismert, amikor az érintett személy határozottan kitar amellet, hogy a visszatérés az ő döntése volt. Egy szeretetközpontú isteni lényről nem tételezhető fel, hogy valakinek olyan, a további életét jelentősen befolyásoló kérdésben ad döntési lehetőséget, amelyhez nem látta el kellő mennyiségű információval. Ez azt jelenti, hogy a „köztes világban” szerzett tapasztalatok, és a hátrahagyott elvégzendő feladatok megmutatása elegendőek voltak a felelős döntés meghozatalához. A beszámolókból az is kiderül, hogy az élményrészesei nem voltak könnyű helyzetben, mert a „halálvonalon” átderengő égi otthonnak és képviselőjének vonzása olyan erős hatást gyakorolt rájuk, hogy csak bizonyos hezitálás után hallgattak lelkiismeretük szavára, és döntöttek a visszatérés mellett.

„Csodaszép volt ott a túloldalon és szívesen ott is maradtam volna, de tudtam azt, hogy a földön hasznos feladatom volt, s az bizonyos

szempontból ugyanolyan szép. Ezért döntöttem: >>Igen, én visszatérek és élek<< – és visszatértem a testembe.” (R.A.M.I.)

„Fény-Városa, gondolom ez a legtalálóbb kifejezés. Csodálatos zene hallatszott és minden ragyogott. Ha ide belépek, sohasem térhettem volna vissza. Megmondták, ha bemegeyek, nincs visszatérés. A döntést rám bízták.” (R.A.M.I.)

„Úgy döntöttem az életfilm után, hogy mindjárt visszatérek az életbe, vagyis az újraélesztést és életem folytatását választottam, hogy megpróbáljak mindent, amit fogamzásom előtt választottam, jobban csinálni, mint eddig.” (J.I.)

„Küldöttek jelenlétét éreztem -én csak így nevezem őket. Olyan volt, mintha egy kijáráshoz érkeztem volna, és én dönthetném el, hogy tovább élek vagy sem. Nagyon nehéz döntés volt, hogy elhagyom-e ezt a földi létet, vagy maradok, és folytatom tovább az életemet.” (R.K.P.)

„Az orvos több mint húsz percig erőteljesen próbálta újraindítani a szív működését...

Ezalatt a hölgy átélte, hogy különválik a testétől... Egy alagúton át a szeretet és a fény csodálatos birodalmába emelkedett, ahol végignézhette életének minden eseményét a legapróbb részletekig. Találkozott évekkel azelőtt elhunyt rokonokkal és barátokkal, s dönthetett arról, hogy visszatér-e, vagy ott marad.” (R.A.M.II.)

„Érdekes módon, sok halálközeli élményt átélt ember érzi úgy, hogy választhat a visszatérés és ottmaradás között. Ezt a választási lehetőséget a Fénylény vagy egy elhunyt rokon ajánlhatja fel neki. Mindenki, akivel beszéltem, azt mondta, ott maradna, ha csak magára kellene gondolnia. Általában azonban vissza akarnak térni, mivel gyermekeiket fel kell nevelniük, illetve házastársuknak vagy szüleiknek szükségük van rájuk.” (R.A.M.II.)

A halálközeli élmények irodalmát tanulmányozva egy olyan esetet találtam (Moody jegyezte fel), amikor a Fénylény megengedi a választás elé állított személynek, hogy átlépje a titokzatos határvonalat, s így könyvebben tudjon határozni, de az ő megtapasztalása sem írja fölül azt a

képet, amit a többi átélő saját élménye alapján a vágyott régióról kialakított.

„Miközben a Fény jelen volt, gondolatok, vagy szavak jutottak el hozzám: >>Meg akarsz halni?<< Azt válaszoltam, nem tudom, mert nem ismerem a halált. Erre a Fény megmagyarázta: >>Lépj át ezen a vonalon és meg fogod tapasztalni.<< Bár a vonalat nem láttam, mégis éreztem, hogy hol húzódik az a vonal. Amikor átléptem, eltöltött valamilyen elképzelhetetlen béke és nyugalom érzése. Minden gondom elmúlt.” (R.A.M.I.)

IV. A kibontakozó új istenkép

Első megközelítésre Istennel kapcsolatban olyan dolgok juthatnak eszünkbe, mint: végtelenség, időtlenség, mélység, teremtő energia, szüntelen ragyogás.

Ebben a részben ennél közvetlenebb, emberközelibb istenkép felvázolására történik kísérlet.

*

Már a korábbi fejezetekből is sok közvetett, illetve közvetlen információ megtudható Istenről, a továbbiakban különböző beszámolók idevonatkozó részei következnek, amelyek segítenek a megkezdett kép tovább rajzolásában, részletgazdagabbá tételében.

„A legnagyobb csodálkozásukra azt tapasztalták. ha volt is egészen egyértelműen bűnös cselekedetük, melyről a Fénylény nyilván tudott, ő mégsem haraggal és nehezteléssel reagált arra, hanem megértéssel és bizonyos humorral. Amikor egy asszony a Fénylényvel együtt áttekintette a saját életét, előfordult egypár olyan jelenet, ahol nem szeretettel, hanem önzően viselkedett. Mégis ezt mondta: >>Amikor ehhez a jelenethez érkeztünk, csak azt adta tudtomra, hogy tanulhatnék belőle!<<” (R.A.M.I.)

„Egy pszichiáter barátom, fertőzésből kifolyólag klinikai halált szenvedett. Kérdésemre a >>másik Világ<< élményeiről érdekes választ kaptam. Kifejtette hitét, hogy Isten sokkal megbocsátóbb, megértőbb, mint ahogy az emberek gondolják.

Isten szeretetével és bölcsességével mindennek gondját viseli.” (R.A.M.I.)

„Azt tapasztaltam, hogy olyan helyen vagyok, amiben minden és mindenki benne van: a kezdet és a vég, a minden és a semmi. Úgy érzem, hogy ez az a pillanat, amikor találkoztam a Teremtőmmel. Amikor

megtapasztaltam, hogy a szeretet nélkülem nincsen, nélküled nincsen, nélküle nincsen, és minden, ami körülvesz minket, értünk van. Létben tartó módon mindenben benne van ez az erő, ami számomra Istent jelenti, és egyenlő a szeretettel.” (R.K.P.)

„E mosoly hatására rájöttem, én voltam, aki a magam körüli eseményeket szigorúan ítélt meg. Én láttam ezeket jelentéktelennek, önzőknek, lényegtelennek. Isten, aki mellettem ragyogott, nem ítélte el. Nem hibáztatott, semmit nem vetett a szememre. Egyszerűen... szeretett. Lényege az egész világot betöltötte, mégis valahogyan személyesen vigyázott rám.” (G.G.R.)

„Az >>anya<< ebben az esetben Isten volt, a Teremtő, az univerzum létrehozásáért és a benne lévő dolgokért felelős Forrás. Olyan közel kerültem hozzá, mintha nem is maradt volna távolság köztem és Isten között. Ugyanakkor éreztem a Teremtő végtelen kiterjedését, tudtam, milyen elhanyagolhatóan kicsi vagyok hozzá képest... Az Om volt az a hang, amelyre emlékeztem azzal a mindentudó, mindenható és feltétel nélkül szerető Istennel kapcsolatban, de semmilyen őt leíró szó nem lenne elég kifejező.” (E.A.I.)

„Mélyen ismert engem, és tele volt olyan dolgokkal, amelyeket egész életemben az emberi lényekkel és csak az emberi lényekkel azonosítottam: melegséggel, együttérzéssel, párosszal... sőt, iróniával és humorral is.” (E.A.I.)

„Az emberek Istenről való gondolkodásának egyik legnagyobb hibája, hogy Istent személytelennek képzelik. Igen, Isten van a számok mögött, az univerzum tökéletessége mögött, amelyet a természettudománnyal próbálunk megmérni, és küszködve megérteni. De – és ez is egy paradoxon – Om egyben >>ember<< is... még sokkal inkább, mint én vagy az olvasó. Om mélyebben és személyesebben érti meg a helyzetünket és érez együtt velünk, mint azt el tudnánk képzelni, mert Om tudja, mit felejtettünk el, és megérti, milyen rettenetes teher lehet az isteni tudata nélkül létezni, akár csak egy pillanatra is.” (E.A.I.)

„Az univerzumnak nincs se eleje, se vége, és Isten minden részecskéjében teljesen jelen van.” (E.A.I.)

„Istennel kommunikálni az elképzelhető legkülönlegesebb élmény, ugyanakkor egyben a legtermészetesebb is, mivel Isten folyamatosan jelen van bennünk. Mindentudóan, mindenhatóan, személyesen – feltétel nélkül szeretve minket. Az Istent velünk összekötő szál Egységbe kapcsol minket vele.” (E.A.I.)

„Az egyetlen dolog, amit a földön ismerünk, és ott is megmarad, a szeretet. Az Isten szeretet, és mi is azok vagyunk a lelkünk legmélyén.” (E.A.II.)

„Én hiszek abban, hogy az a lény, akit Istennek vagy Omnak nevezek, végtelenül szeret minket: nem akar >>megbüntetni<< bennünket, sem >>móresre tanítani<< a vétkeinkért.” (E.A.II.)

„A Magban átélt tapasztalataim azt bizonyítják számomra, hogy az Om valóban minden létező eredője.” (E.A.II.)

(Ennek a tapasztalatnak költői ihletésű megfogalmazása: „Az Úristen örök áldás,/ csíra, élet és virágzás.” – Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra)

„ Minden eddig megtapasztalt, minden vallás, ember, az egész teremtet világ fölött álló VAN.

Benne van a múlt, a jelen, és a jövő. Benne van a kezdet és a vég, a minden és a semmi. Öröktől fogva van, és örökkön örökké lesz... Teljesen világos lett számomra, hogy az összes lélek egyetlen lényként kapcsolódik össze, valójában ugyanaz a lény vagyunk, ugyanazon lény különböző aspektusai. Ez a lény nem foglalt állást egyetlen konkrét vallás mellett sem, hiszen ő az Isten.” (D.L.II.)

(Ide kívánczik Ady néhány sora: „Nem volna más vallás,/ Nem volna csak ennyi:/ Imádni az Istent/ És egymást szeretni...” – Ady Endre: Karácsony)

„Egyszerűen egy voltam az abszolút étellel és tudattal, Istennel. Azt láttam, hogy minden, ami van, szó szerint azonos Vele, és Veled és önmagammal. Minden és Mindenki Ő. Ezért tud Isten még arról is, ha egy falevel lehull. Az Istenség több az életnél és a halálnál!” (D.L.II.)

„A fényt a mi kultúránkban Istennek nevezik. A fény mibenlétét a következőképpen tudnám megfogalmazni: minden és mindenki benne van, rajta kívül senki és semmi nincs, ő az abszolútum. A teremtő, ami azonos a szeretettel, tőle nem választható szét.” (D.L.III.)

„Azt hiszem, Istennek egyik tulajdonsága a tökéletes szeretet, a tökéletes jóság, a végtelen pozitívumból adódó megbocsátás.” (J.I.)

„A hibák, helytelen döntések elismerése és az őszinte megbánás azonban megnyitotta az isteni megbocsátás ajtaját, mert Isten a tökéletes jóság és a teljes szeretet.” (J.I.)

„Az egész teremtést egy felfoghatatlan isteni energia hozta létre és a világmindenséget ez az isteni erő tartja össze. Megszabadulva a testtől, megsejtettem ezt az energiát. Én SZERETET-nek nevezem.” (J.I.)

„Ily módon felismerem Istent, mint a >>Világegyetem Mindenható, Nagy Építőmesterét<<, szabadon az emberi elképzelésektől, képszerű ábrázolástól, függetlenül minden kitalált és megformált dogmától.” (J.I.)

„Az egész világot a mindent átfogó Értelem tervezte meg és a Szeretet erejével hívta életre. A szeretet tehát isteni elv, amely állandóan árad Istentől felénk.” (J.I.)

„Istenben nincs gonoszság, nincs bosszú. Isten nem akar minket megbüntetni hibáinkért, úgynevezett >>bűneinkért<<... A tökéletes megbánás után további lehetőségeket kapunk egy újabb javításra, egy újabb életre.” (J.I.)

**

Összegezve a lényegét:

Olyan Istenünk van, akihez felemelt fejjel, lábremegés nélkül közeledhetünk. Nem kell az irgalmáért könyörögnünk, mert feltételek nélkül, lankadatlanul szeret bennünket.

Ugyan helytelen cselekedeteinkkel, gondolatainkkal, s azok következményeivel valamennyiünket szembesít, de mindig megbocsát, és megadja a jóvátétel, a korrekció lehetőségét.

Nem valamilyen távoli égben, elérhetetlen messzeségben trónolva igazgatja a világot, hanem a teremtés legeldugottabb zugában is folyamatosan jelen van. Nem kíván tőlünk ajándékokat, szolgálékú hódolatot, csak nyílt, őszinte, tiszta szívű szeretetet.

Nem vár el tőlünk „kilóra mért”, lélektelenül ledarált, vagy büntetésből kirótt imádságokat, de bármikor kész egy meghitt, közvetlen beszélgetésre.

Sohasem hagy el bennünket, s ha felé fordítjuk tekintetünket beryogja az életünket.

V. Nyugtalanító kérdések, problémás állítások nyomában

Ezen rész fejezeteinek többségében olyan kérdésekkel foglalkozom, amelyek keserű számonkérésként fogalmazódnak meg Isten irányában, és amelyekből egyfajta csalódottság is érződik: „Nem ezt vártuk Tőled!”

Három fejezet három nagyon határozott, megkérdőjelezhetetlennek hitt állításnak jár utána, néz a mélyükre, s mutatja meg tarthatatlan, hamis voltukat.

1. Mi végre vagyunk a földön?

Az emberiség története során költők, írók, filozófusok ezrei tették fel ezt a kérdést, de természetesen nem az ő privilégiumuk az ilyen irányú elmélkedés: embertársaink nagy része élete folyamán legalább egyszer elgondolkodik róla.

De hol fogan meg bennünk, honnan indul útjára ez a filozofikus, nem hétköznapi kérdés?

A válasz nagyon természetesnek, nagyon egyértelműnek tűnik: testünk irányító központjából az agyból. Azonban mégis van itt valami furcsa! Mintha agyunk azon töprengene, hogy a Földön kialakult, s azt tartósan elhagyni képtelen testünk honnan került ide és miért. Az ellentmondás feloldásához hívjuk segítségül az „agykutatók Nobel-díjának” birtoosát Freund Tamást (jelenleg a Magyar Tudományos Akadémia elnöke):

„Ha a neurobiológus megismeri az idegsejthálózatokat, nehezen tudja elképzelni, hogyan lesznek ezekből új gondolatok, hogyan tehet föl az idegsejtek hálózata olyan kérdéseket például, hogy mi az élet értelme. Az agy akármilyen komplex terméke is az evolúciónak, nem gondolom, hogy képes kitermelni olyan nem anyagi entitást – nevezzük elméletnek, éntudatnak, szabad akaratnak, léleknek, de leginkább ezek együttesének – amely irányítóként hat vissza az őt létrehozó idegsejtek hálózatára. Inkább azt tudom elképzelni, hogy az anyag evolúciójának csúcspontjaként az emberi agy vált alkalmassá arra, hogy rajta keresztül a teremtőtől eredő lélek meg tudjon nyilvánulni az anyagi világ, és ami még fontosabb, a többi lélek számára.” (R.K.P.)

Tehát a lelkünk az, amelyet nyugtalanít földön való tartózkodásunk oka, célja, leginkább azért, mert tudja, hogy bolygónkra történő leszületése előtt ennek az ismeretnek birtokában volt, de a test szűk terébe költözve, sok más tudással együtt ez is elveszett.

Valamennyi választ keresőnek nagy segítségére lehetnek azok az embertársaink, akik néhány perces túlvilági tapasztalatszerzésük során tájékoztatva lettek a szóban forgó kérdést illetően, s az ő esetükben – nyilván nem véletlenül! – ez az információ testükbe való visszatérésük után is megmaradt.

Nézzük hát, hogy milyen tudást hoztak magukkal!

„Ő a szeretetről kérdezett engem. Mennyire tanultam meg szeretni? Amit Ő akkor ott kérdezett, természetesnek tűnt, de most szavakkal nagyon nehéz megmagyarázni. Olyan szeretet ez, amely másoknak nem árt. Tudnám-e szeretni az embereket akkor is, ha hibáikkal együtt ismerném őket? Ezt kérdezte tőlem.” (R.A.M.I.)

„Ő megmutatta mindazt, amit életemben tettem és megkérdezte, elégedett vagyok-e cselekedeteimmel. A szeretet érdekelte. Ezen olyan szeretetet értett, ami azt kívánja, törődjek azzal, hogy szomszédom jólakott-e, jól van-e öltözve és ha úgy látom, szűkölködik, segítsen őt.” (R.A.M.I.)

„A tudást, melynek birtokában vagyok, szintén említette. Milyen tudást? Nehéz ezt megmondani. Tudást az alapvető dolgokról, azok okairól, az egyetemes alapelvekről..., melyek a világegyetemet összetartják. Odaát azt mondta nekem, ez szintén nagyon fontos.” (R.A.M.I.)

„>>Megtanultál szeretni?<< -ezzel a kérdéssel halálközeli élménye alatt csaknem minden ember szembesül. Szinte mindannyian azzal a meggyőződéssel térnek vissza, hogy a szeretet a legfontosabb a világon. Sokan azt mondják, ez az, amiért élünk. A legtöbben a boldogság és a beteljesülés próbájának tartják, amely mellett más értékek elhalványulnak.” (R.A.M.II.)

„Ott szembesültem vele, hogy a szeretet sokkal több, mint egy érzelmi állapot, és hogy olyan dolgokat tettem, gondoltam és mondtam, ami nem szeretet. Ha csak gondolatban is megsértettem valakit, és utána úgy hagytam az egészet, onnan indult minden szeretetlenségem. Ha mondtam, az már egy erősebb fokozat. Ha pedig megtettem, az még erősebb fokozat, ami halmozódik, halmozódik az ember életében, és végül rátelepszik.” (R.K.P.)

„Azt éreztem, hogy a szeretet az egyetlen elfogadható hozzáállás. Az ítélet nélküli szeretet, amivel ezeket a dolgokat fel lehet oldani. Nincs jelentősége, hogy kinek van igaza, a legjobb dolog, mikor az ember odamegy a másikhoz, és átöleli.” (R.K.P.)

„Mit tettél az életeddel? Mit mutathatsz nekem?... Nem teljesítményekről és jutalmazásokról faggatott. A kérdés, mint minden, ami tőle származott, a szeretet felől érdeklődött. Mennyi szeretetet adtál életedben? Szerettél-e másokat úgy, ahogyan én szeretlek téged? Teljes odaadással? Feltétel nélkül?” (G.G.R.)

„És ebben a jelenlétben... tudatosul majd bennünk, hogy egész földi életünk nem más, mint egy iskola, hogy ezt az iskolát végig kell járunk, bizonyos dolgokat meg kell tanulnunk, és bizonyos vizsgákat le kell tennünk. Mihelyt elvégeztük a feladatunkat, és sikeresen megbirkóztunk vele, hazamehetünk.” (E.K.-R.)

„Meghatározott feladattal jövünk a világra, ez ezer százalék. Csupa olyan feladattal, melyekről saját magunknak kell döntenünk.” (D.L.III.)

„Amire minden ember törekszik, s ami fenntartja őket, az a szeretet, ezt mondta nekem a fény. Ami eltorzítja az embereket, az a szeretet hiánya. Ekkor ébredtem arra, amit soha nem felejték el: mi magunk üdvözítjük, váltjuk és gyógyítjuk meg önmagunkat. Mindig is így volt. Mindig is így lesz. Még a világ kezdete előtt úgy lettünk teremtve, hogy meglegyen erre a hatalmunk... mert úgy terveztek minket, hogy önmagunkat korrigáljuk.” (D.L.II.)

„Nincs az a tárgy, ami előbb való lehetne az embernél. Hiszem, ha van mit megosztanunk, utunkba kerül, akivel megtehetjük. Sőt a legnagyobb kincsek, amikre oly' sokan áhítoznak, nem is tárgyak, hanem jó szó, idő. Csodákra képes az, aki időt szán a másokra, meghallgat egy elesettet.” (D.L.II.)

„A szeretetben az az első, hogy nem ártok senkinek – még magamnak sem. A második, hogy megbocsájtok mindenkinek – még magamnak is. Végül pedig ott segítek, ahol tudok – még magamon is... nem teszem a másik emberrel azt, amit nem akarom, hogy velem megtegyenek – vagy ha jobban tetszik, akkor azt teszem a másikkal, amit elvárnék, hogy velem tegyenek. Az élet azonban olyan feladatok elé állíthat, hogy az ember átgondolja ezeket a fenti dolgokat, mégsem tudja, mit tegyen – akkor pedig azt tapasztaltam, hogy a lelkiismeretem a végső eligazító.” (D.L.II.)

„A szabad akarat létfontosságú ahhoz, hogy betöltsük a funkcionkat a földi birodalomban: azt a funkciót, amely – mint egy napon majd rájövünk –, azt a sokkal magasabb szerepet szolgálja, hogy lehetővé váljon a felemelkedésünk az időtlen magasabb dimenziókba. Lehet, hogy az ide-
lenti életünk jelentéktelenné tűnik, mivel csak egy pillanatnyi a többi élethez és a többi világhoz képest, amelyek megtöltik a láthatatlan és a látható univerzumokat. Ugyanakkor rendkívül fontos is, mivel itt az a szerepünk, hogy felnőjünk az istenihez.” (E.A.I.)

„...bármilyen küzdelmet és szenvedést is tesz elénk ez a világ, ezek nem tehetnek igazából kárt abban a nagyobb, örök lényben, akik valójában vagyunk. A nevetés és az ironia szívből jövő emlékeztető arra, hogy nem rabok vagyunk ebben a világban, csak átutazók.” (E.A.I.)

„...nekünk ezen a földi létsíkon kell megtanulnunk a feltétel nélküli szeretet, együttérzés, megbocsátás és elfogadás leckéit.” (E.A.II.)

„A hasonló megérti a hasonlót. Az univerzum alapja a szeretet, de ha bennünk magunkban nincs szeretet, az univerzum zárva marad előttünk. Egész életünket azzal fogjuk tölteni, hogy diadalittasan hirdetjük, a spirituális világ nem létezik, mert elmulasztottuk felébreszteni magunkban azt a szeretetet, amely önmagában is láthatóvá teszi előttünk ezt a mindennél egyértelműbb tény. Őszintétlen módon nem lehet megközelíteni az igazságot.” (E.A.II.)

„Ne hagyjuk megtéveszteni magunkat: oka van annak, hogy mi, spirituális lények itt vagyunk a földön. Azért vagyunk itt, hogy tanuljunk, de sokkal hatékonyabb eszközöket hoztunk magunkkal ehhez a tanuláshoz, mint azt jelenleg gondolnánk. Az anyagon keresztül megtett odüsszeiánk nem egyszerűen csak egy próbatétel, és semmiképpen nem büntetés, hanem inkább egy kibontakozóban lévő fejezet, magának a kozmosznak az evolúciója: ugyanis mi vagyunk Isten egyik legnagyobb kísérlete, és a Mindenható olyan mértékben belénk fektette a reményeit, hogy azt szinte nem is lennének képesek elképzelni.” (E.A.II.)

„Nekünk újra meg kell tanulnunk, hogyan láthatjuk ezt a világot a mennyország fényében. Mindennek, ami körülöttünk van, lehetővé kell tennünk, hogy felragyogjon a maga elidegeníthetetlen egyéniségével,

egyediségével és értékével, amely a sajátja minden egyes verébnek, fűszálnak és embernek, akit ismerünk.” (E.A.II.)

„Minden olyan döntésem negatívnak minősült, amelynek alapja rosszindulat, gyűlölet, bosszú, irigység, önzés, hatalomvágy, pénzvágy, kapzsiság, hiúság, féltékenység, büszkeség volt, mert mindezekkel a kozmikus harmónia ellen cselekedtem.” (J.I.)

„Az ítéletnél éreztem, hogy az egész élet iskola volt, teli problémákkal, akadályokkal, gátakkal, próbákkal és vizsgákkal. Az volt mindig a fontos, hogy a mindennapi élet helyzeteit a szeretet alapján, a harmóniára törekedve oldottam-e meg?” (J.I.)

„Sohase kívánjuk azt, ami másnak kárára van, sohasé próbáljuk meg más életét akarata ellenére megváltoztatni.” (J.I.)

„...földi életünk egész lefolyása a szellemi fejlődést szolgálja. A távoli végleges cél az Istennel való egyesülés; mostani földi életünk lehetőség arra, hogy lépésről lépésre közelebb kerüljünk ehhez a végcélhoz.” (J.I.)

„Fel kell ismernünk, hogy a fejlődés relatív. Születésekor mindenki más alapról indul, előző szellemi fejlődésének megfelelően, amelyet korábbi életéből tapasztalatként magával hozott. Ezért mindnyájunknak más feladatai vannak ebben az életben, de mindannyiunk célja azonos: a szellemi fejlődés.” (J.I.)

„...embertársainkat nem alakíthatjuk kedvünk szerint, és személyiségüket nem szabad saját elképzeléseinknek megfelelően megváltoztatnunk. A saját elképzelésünk, akaratunk másokra erőszakolása elnyomás-hoz, vagyis diktatúrához vezet. A szeretetteljes kapcsolat mindenkivel, az emberek elismerése, nyugalomhoz vezet és megkímél a konfliktusoktól. Ezért jó, ha emberszeretőek vagyunk.” (J.I.)

„Amikor még fogamzásunk előtt kiválasztottuk sorsunk körülményeit, akkor határoztuk meg azokat a próbákat, amelyek teljesítése továbbfejlődésünkhöz szükséges. Azt is tudnunk kellett, hogy ehhez mennyi energiára lesz szükségünk és hogy az isteni energia, mely bennünk van, mindig elegendő lesz a próbákhoz. Tudatosítani kell magunkban ezt az erőt, tudnunk kell, hogy mindent meg fogunk majd oldani. Ezért fogadjuk el

sorsunkat és oldjuk meg az általunk választott feladatokat a bennünk rejlő isteni erővel.” (J.I.)

Ezek a beszámolók megnyugvást jelenthetnek számunkra a „ha így nézem fehér, ha úgy nézem fekete; ha innen közelítem igaz, ha onnan közelítem hamis” ingoványos talajú emberi világában, hogy igenis vannak örök értékek, amelyek életünk folyamán biztos irányítúként szolgálhatnak.

Ezek az értékek: a feltételek nélküli, viszonzást nem váró, tiszta szívből jövő szeretet; a kimondott vagy szavak nélküli segítségkérés meghallása, s az arra való késlekedés nélküli, megfelelő mértékű és tartalmú, az adott személy valódi érdekeit a lehető legnagyobb mértékben szolgáló reagálás; lankadatlan törekvés a teremtett világ védelmére, sokszínűségének megőrzésére.

Azt is láthatjuk, hogy nem ok és cél nélkül tartózkodunk a földön, hanem küldetéssel jöttünk ide, amelynek beteljesítése halhatatlan isteni részünk tovább fejlődését szolgálja, ezért választott feladatunk sikerre vitelét legjobban szolgáló körülmények közé érkeztünk.

Megtudhattuk, hogy ez a föld az iskolázásunk számára kijelölt hely, ahol próbákat kell kiállnunk, vizsgákat kell letennünk, s bár a vizsgatárgyak különbözhetnek, egy közöset találunk közöttük: törekvés az imént kihangsúlyozott értékeken alapuló életre.

2. Miért mindig a jók mennek el?

Ebben a kérdésben természetesen a földi lét színpadáról való elmeneletről van szó. Azonban a fejezet címe további magyarázatra szorul, hisz nem csak a „jók” mennek el, hanem előbb-utóbb mindenki. Ez a nyugtalanító felvetés ugyan formálisan az embertársak irányában hangzik el, valódi címzettjei azonban nem ők, hanem Isten. A keserű szemrehányás lényege a következő: ha egy ember jó, akkor azt az Isten miért nem jutalmazza az általa adható legnagyobb földi jóval, vagyis hosszú élettel? Itt fontos arra kitérni, hogy az emberi vagy az isteni értékrend szerinti „jók”-ról van-e szó, mert nyilvánvaló, hogy csak utóbbi esetben méltányos ezt a kérdést Isten felé megfogalmazni. Gondolom, azt kevesek számára kell bizonygatni, hogy a két értékrend a legtöbb esetben nem „teljesen” fedi egymást, hisz egy többszörös gyilkos szicíliai maffiafőnököt is tarthat a kegyeiben részesülő környezete jónak, míg a korábbi fejezetekben megismert isteni értékrend teljesen más alappilléreken nyugszik.

Vannak olyanok, akik életük minden napján Isten szeretetét jelenítik meg embertársaik számára, akiknek jó a közelében lenni, mert áldást jelentenek a környezetükre. Az ilyeneket a velük kapcsolatban levők túlnyomó része szereti, s minden bizonnyal Istennek is öröme telik bennük. Mivel magyarázható az ő „idő előtti” távozásuk?

A lényeg az, hogy az a távozás nem „idő előtti”, mert – mint láttuk céllal, feladattal jöttünk ide a földre, s ha elvégeztük a feladatunkat, ha beteljesítettük a küldetésünket, akkor elmehetünk. Ez a valódi jó emberekkel szemben sem valami méltánytalanság Isten részéről, hisz a HKÉ-t átéltek beszámolóí megmutatták, hogy innen nem valami szörnyű helyre távoztunk, hanem egy a földinél kiteljesedettebb, gazdagabb, sokszínűbb, szeretet alapú, magasabb rendű világba, az igazi otthonunkba, ahonnan érkezünk.

Ha a föld az iskolázásunk számára rendelt hely, akkor talán nem erőltetett dolog egy ide illő iskolai példával előhozakodni.

Évtizedekkel ezelőtt hazánk általános iskoláiban elterjedt szokás volt, hogy azokat a tanulókat, akik nem sajátították el a tanórákon az aktuális tananyagot, délután bent fogták mindaddig, amíg sikeresen számot nem

adtak a tudásukról, a jól teljesítők viszont időben haza mehettek, ahol szerető szülő és ebéd várta őket.

Nézzük, hogy néz ki mindez egy odaátról visszatért szemével!

„Célom, hogy mihamarabb letegyem az előírt vizsgákat, hogy mihamarabb elérjem azt az állapotot mikor nem kell már újra visszatérnem anyagi testembe és erre a földre, és ÉN-em test nélkül lendülhessen át egy >>magasabb<< lét realitásába.” (J.I.)

3. Bármely élet jobb, mint a halál!

a) A száműzött halál árnyékában

A modern nyugati világba valahogy nagyon nem illik a halál: ebben a világban csak fiatalnak, egészségesnek, erősnek, győztesnek illik lenni. A halál szemlátomást nem tiszteli ennek a világnak az etikettjét, mert a legváratlanabb időben és helyen bukkan fel, mutatja meg magát: nem engedi, hogy az emberek felhőtlenül boldogok legyenek, hogy önfeledten örüljenek. Az a halálfélelem, amelyet a testünk az evolúció folyamán megtanult, természetes dolog, hisz életveszélyes helyzetekben a megfelelő tartalékok mozgósításával az adott egyed életben maradását, s így -közvetve- a faj fennmaradását is szolgálja. A baj a tartós, a mindennapokba beépülő halálfélelemmel van, ami nagyon sokat ront az élet minőségén, elvonja a figyelmet és az energiát a teljesítendő feladatok elől, s számos betegség -sok esetben az idegbetegség, vagy valamilyen szenvedélybetegség- okozója.

A címben szereplő állítás sokak szájából elhangzik, s jelentése a következő: bármely földi élet jobb annál, mint ami utána következik. Hogy egy materialista világnézetű ember – félve a megsemmisüléstől, testének atomjaira bomlásától – így gondolkodik, azon nem lehet csodálkozni, de sajnós a vallásos, gyülekezetükben a túlvilágról és a halhatatlan lélekről rendszeresen halló személyek nagy részének is ez a véleménye. (Általános szokás, hogyha valakivel társalogva egy, a földi életből már eltávozott közös ismerős kerül szóba, akkor a neve elé kötelező jelleggel oda-biggyeszti a „szegény” szót.)

A kétségbeesett halálfélelem gyakran nagyon drasztikus helyzeteket eredményez: olyan halálos beteg emberek, akiknek a gyógyulásához már az orvosok sem fűznek semmi reményt, egyetlen célt tűznek maguk elé: bármi áron néhány héttel vagy hónappal meghosszabbítani itt-tartózkodásukat. A „siker” érdekében igénybe vesznek minden szóba jöhető gyógyszert, kezelést, vállalják a további testi és lelki kínokat, nem törődnek az őket ápolók végletekig való kimerítésével, csak még kicsit maradhassanak.

A fogyasztói társadalom két fronton veszi fel a küzdelmet a halállal. Egyrészt a tömegmédiá segítségével igyekszik leértékelni, jelentéktelen eseményként bemutatni, amihez eszközként a futószalagon, egy sémára gyártott akció- és katasztrófafilmeket használja, melyek esetében az egyetlen értékmérő az egységnyi időre jutó hullák mennyisége.

Másrészt, amikor beköszön a valóság, és a halál ténylegesen szembe jön, akkor igyekszik azt eltakarni, láthatatlanná tenni, aminek következménye a korunkra jellemző elidegenedett halál, amikor az emberek szeretteiktől távol, idegen környezetben, magányosan távoznak a földi létből.

„Nem tudjuk már magunkat megcsalni:/ óh jaj, meg kell halni, meg kell halni!” írja Babits Mihály Ősz és tavasz között című költeményében.

Azért is nagyon fontos lenne a halálközeli élményt átéltek tapasztalásának széles körű megismertetése, közkinccsé tétele, hogy földi küldetése végeztével, haláltól való félelmében senki ajkát ne hagyja el ilyen kétségbeesett felkiáltás.

b) A halál más megvilágításban

A HKÉ-t átéltek nagyjából 90%-a pozitív élményekkel tér vissza, s többé már nem fél a haláltól. Következzenek most ilyen beszámolók, s azokon alapuló következtetések!

„Régen rettegtem a haláltól, de már nem félek tőle. Tudom, hogy a halál egy új élet kezdete, és várom, bár nem teszek érte semmit, hogy siettessem. Életem legszebb és legragyogóbb időszaka volt az a kilenc perc.” (R.K.P.)

„Olyan érzés volt, amit itt soha nem érez az ember. Mintha mindenki egyszerre boldog lenne, és nem egy pillanatig, hanem folyamatosan.” (R.K.P.)

„Olyan, mintha nem is lenne rossz dolog, csak jó. Mintha részesei lennénk annak a rezgésnek, ami a boldogság maga... Amikor magamhoz tértem az ájulásból és kinyitottam a szemem, nem hittem el, hogy még mindig itt vagyok. Borzasztó volt a tudat, hogy én nem ott vagyok, hanem itt. Ahhoz képest nagyon szeretetlen világban élünk.” (R.K.P.)

„...megnyílt előttem egy furcsa fény és megkönnyebbülés vett rajtam erőt. Olyan volt, mintha megszabadultam volna a földi terhektől, és egyszerűen boldognak éreztem magam. Egy fantasztikus helyre kerültem, a mennyország lehetett, furcsa zenét >>éreztem<<, fényeket, gyönyörű színeket, amiket nem lehet leírni és furcsa lényeket láttam. Egyszer csak megjelent az édesanyám és az édesapám, és én mérhetetlenül boldog voltam, hogy láttam őket, azt éreztem, hogy itt a helyem, itt minden rendben van. Olyan nyugalom, boldogság, szeretet és mérhetetlen öröm vett körül, amit egyszerűen nem tudok elmondani.” (R.K.P.)

„...egy teljesen új világban találtam magam. A legkülönösebb, leggyönyörűbb világban, amelyet valaha láttam. Ragyogó, eleven, extatikus, lenyűgöző... Egyik jelzőt a másik után halmozhatnám, hogy leírjam, milyennek tűnt ez a világ.” (E.A.I.)

„Ha létezik olyan szó, amellyel le lehet írni azokat a világokat, az a mozgás. Odaát semmi nem marad mozdulatlan egyetlen pillanatra sem.” (E.A.II.)

„...nincs bennem félelem. Miért is lenne? Mindig próbálom magamban tartani azt az állapotot, amit akkor átéltem. Életem nagy ajándékának tartom ezt a tapasztalást... Minden pillanatot próbálok úgy megélni, mintha az utolsó lenne. Tudom, mit jelent az élet, és mi vár rám odaát.” (D.L.II.)

„Miután visszajöttem, egy héten keresztül sírtam, mert a másik világ megpillantása után ezen a világon kell élnem.” (R.A.M.I.)

„Ha valaki átéli a halált, mint ahogy én átéltem, akkor tudja valójában, hogy egyáltalán nincs is halál. Az ember csupán átmegegy egyik életből a másikba, mint ahogy az általános iskolából a középiskolába és a felsőiskolába.” (R.A.M.I.)

„A halál nagy megszabadulás – hasonló a tömlöcből való kiszabaduláshoz.” (R.A.M.I.)

„A halál, a rettegett >>kaszás<<, az én számomra, mint ilyen, már nem létezik. Én a halált olyannak ismertem meg, mint egy átmenetet, átalakulást, mint a véget és egyben a kezdetet, mint valamit, ami szép, felemelő.” (J.I.)

„Igen megkönnyebbültnek éreztem magam..., s ezt az állapotot nagyon szépnek, természetesnek és rendezettnak találtam. Egyenesen megváltottnak éreztem magam és az volt valahogy az érzésem: >>Csak-hogy már ennyire jutottam<<... Minden félelem nélkül gondoltam: >>Boldog vagyok, hogy meghalhatok.<< Ugyanakkor bizonyos kíváncsisággal vártam, hogy mi fog még történni velem. Boldog voltam, izgatott és kíváncsi, mint egy kisgyermek karácsony előtt.” (J.I.)

„>>Életem legszebb élménye a halálom volt.<< Valóban soha nem voltam életemben olyan boldog, mint halálomban, miközben a >>halál<< szót idézőjelbe kell tennem, mert – ahogy ma már tudom –, ez csak a klinikai halál állapota volt.” (J.I.)

„A halált tehát nem úgy kell értelmezni, mint a biológiai működés végső defektjét, az ittlét végét, hanem mint egy nagy, személyes feladatot. Én azt mondtam újraélesztésem után: >>A halál FELAVATÁS az igazi életre.<<” (J.I.)

„NINCS HALÁL. És nincsenek HALOTTAINK. Mindenki él, csak nem itt, hanem ott. Tovább ment. Átköltözött. Akit szeretsz, az VAN. Szándékosan nem azt mondom, hogy akit >>szerettél<< – mert a szeretet nem múlik el soha. Gondolj rá, idézd meg magadban a lényét – s ő is azt teszi majd, mert ha valóban szeretitek egymást, összeköt benneteket az Aranyfónál... Halottak napja nincs, csak Szeretet napja van, amikor a földön élők az eltávozottakra, az eltávozottak pedig ránk, földön élőkre gondolnak. És azt gondolják rólunk: >>Szegénykék, nekik még nagyon nehéz!<<” (M.P.)

Végül a téma egyik legismertebb kutatójának könyvéből:

„Amióta a halálközeli élményekkel foglalkozom, másképp látom a halál utáni élet kérdését is. Valójában nem is használom többé ezt a kifejezést. Ehelyett azt gondolom, hogy csak az élet létezik. Amikor a fizikai test nem működik többé, a lélek elhagyja a testet, és tovább él... Meggyőztek arról, hogy csak az élet létezik, halált csupán kívülről látunk. Vizsgálódásaim megtanítottak arra, hogy ne féljek a haláltól. Mint egy kalandnak, úgy nézek elébe.” (R.A.M.II.)

c) Mindegy, hogy hogyan élünk?

A HKÉ-t átéltek pozitív tapasztalatai alapján gondolhatja valaki, hogy ezek szerint mindegy miként éljük földi életünket, lehetünk önzők, gyűlölködők, káros szenvedélyek rabjai, odaát csak jó dolgok várnak bennünket: valamennyien az isteni szeretetnek ugyanazt a ragyogását fogjuk meg tapasztalni. Hát nem egészen így van! Arról már volt szó, hogy az életfilm megőrzi és megmutatja addigi negatív cselekedeteinket, gondolatainkat: azokat újra át kell élnünk, sőt még azt is, hogy milyen fizikai, illetve lelki szenvedést okoztunk általuk másoknak. A gonosz, szeretetlen embereknek ez a szembesítés nem lehet egy leányálom!

Moody ide vonatkozó gondolatai:

„...mi történhetett a náci borzalmak elkövetőivel. Ha az történik mindenkivel, amit interjúalanyaim elmondtak, elképzelhető, mit érezhettek a visszatekintésnél, különösen, ha nemcsak saját gonosztetteiket, hanem azok másokra ható következményeit is látták. Ezeket a náci szörnyűséget olyan emberek követték el, akikből teljesen hiányzott a szeretet, olyanmilyre, hogy ártatlan emberek millióit küldték halálba. Számptalan egyéni tragédiát okoztak, elszakították szülőt gyermekétől, férjet feleségétől, barátot baráttól. Tetteik következménye az áldozatok sokaságának hosszú, gyötrő, vagy gyors brutális halála, aljas megaláztatások, évekig tartó éhezés, könnyek és kínok. Mit érezhetnek ezek az emberek, ha láthatják élőben, világosan feltárulni a történeteket. A legvadabb gondolataimban sem tudom a poklot ennél borzalmasabbnak, kibírhatatlanabbnak elképzelni.” (R.A.M.I.)

*

Jó néhányan gúnyosan azt mondják: „hogya olyan jó odaát, akkor mielőbb vessünk véget földi életünknek, hogy arra a >>jó helyre<< kerülhessünk!” Azok a visszatérők, akik öngyilkossági kísérletük következtében éltek át halálközeli élményt, nem ajánlják ezt senkinek.

„Amikor >>meghaltam<<, körülöttem minden maradt a régiben. Mintha minden megismétlődne, mintha mindent újra végigélnék. Boldog voltam, hogy befejeződött, túljutottam az egészen, de újra kezdődött minden előlről. Akkor arra gondoltam: csak ez ne kezdődjön el újra.” (R.A.M.I.)

„Nem tenném meg újra. Ha eljön az időm, természetes módon fogok meghalni. Világossá vált előttem, hogy életünk a földön csak rövid szakasza az időnek és rájöttem, hogy amíg itt vagyunk, sok tennivalónk van. Halálunk után az örökkévalóság következik.” (R.A.M.I.)

Moody kutatásainak ezzel kapcsolatos eredménye:

„Ezek mindnyájan belátták, hogy öngyilkossági kísérletük semmit sem oldott meg, ugyanazzal a problémával küzdöttek továbbra is, melytől menekülni akartak. Minden nehézség, amitől szabadulni akartak, ott volt a másik oldalon.” (R.A.M.I.)

„Mindnyájan úgy nyilatkoztak, hogy tapasztalatuk után soha többé nem gondoltak újabb öngyilkosságra. Általános állásfoglalásuk, hogy hibát követtek el és örültek öngyilkossági kísérletük sikertelenségének.” (R.A.M.I.)

Na, de mi történik azokkal, akik „sikeres” öngyilkosság következtében kerültek a túlvilágra? Több olyan HKÉ-t átélt személy is van, aki testen kívüli állapotában találkozott ilyen lelkekkel, így nem kell a fantáziára, illetve következtetésekre hagyatkoznunk.

Dobronay László öngyilkosságot elkövetett barátjával kapcsolatos élményei:

„Itt pillanthattam bele a pokolba is, az egyik régről ismert lélek révén, aki a családja elől is titkolta, mekkora adósságot halmozott fel. Végző elkeseredésében úgy döntött: felakasztja magát. Kétségbeesésétől halála után sem tudott szabadulni, odaát is minden pillanatban reményt és értelmet veszítve az öngyilkosságra készül. Gyötrelmes állapotban létezik, a saját poklát járja: érzékeli, hogy a halállal nincs vég, ezért folyton arra készül, hogy felakassza magát.

Újra és újra meg akarja tenni. S egészen addig így megy ez, amíg meg nem hálnak azok, akiknek az emlékezetében él, vagy nem tudatosítja, hogy van folytatás, és választhat új életet. Mi ez, ha nem a pokol?!” (D.L.II.)

„Tudom, hogy neki az ott maga a pokol, mert az ördögi köröket addig kell járnia, amíg le nem rendezi a dolgokat azokkal, akik még itt vannak. A szülei, testvérei élnek, a gyerekei is, természetesen. Meg kell várnia őket, és amíg fel nem oldozzák, vannak mellette segítő lelkek.” (R.K.P.)

A beszámolók alapján úgy tűnik, hogy az öngyilkosok túlvilági létük első szakaszában nincsenek tisztában a helyzetükkel: nem értik, hogy maradhatott meg a tudatuk, az érzékelésük, amikor ők megölték magukat. Vannak olyan közlések, amelyekből megtudható, hogy a második szakaszban ez alapvetően megváltozik: rájönnek, hogy mit tettek, hová jutottak, s kénytelenek szembesülni tettük következményeivel: hogy milyen lelki fájdalmat okoztak szeretteiknek. Ebben a szakaszban tevékenységük főleg arra irányul, hogy próbálják vigasztalni, kiengesztelni hátrahagyott rokonaikat, barátait, s kétségbeesetten tapasztalják, hogy ez odaátról nem lehetséges: meg kell várnuk, hogy valamennyien elhagyják a földi létet, mert csak azt követően tudják megkövetni őket és elnyerni bocsánatukat. Az érintettek általi „feloldozásuk” nyit csak utat ahhoz, hogy terheiket lerakva elkezdhessék tervezni újabb földi vállalkozásukat.

„Az egyik házban egy fiatalember szobáról szobára követett egy idősebbet.

– Sajnálom apu! – ismételte. – Nem gondoltam, hogy anyát ennyire megviseli! Nem tudtam megérteni.

Bár egészen tisztán hallottam, nyilvánvaló volt, hogy a férfi, akihez beszélt, nem hallotta meg. Az idős ember egy tálcát vitt a szobába, ahol egy idősebb asszony feküdt az ágyban.

– Sajnálom apu – mondta újra a fiatalember.

– Sajnálom mama!

Vég nélkül mondogatta, újra meg újra, a füleikbe, de ők nem halhaták.

Hasonló jeleneteknél többször is megálltunk.

Egy fiú tizenéves leánykát követett az iskola folyosóin.

– Sajnálom Nancy!

Egy középkorú asszony meg egy ősz hajú férfi bocsánatáért esedezett...

– Miért beszélnek az emberekhez, ha azok nem érthetik őket?

Akkor felém szállt a gondolat a Fényből. Öngyilkosok, akiket tettük valamennyi következménye fogva tart.” (G.G.R.)

Az öngyilkosok története hasonló azé az akadályfutóéhoz, aki, hogy előbb érjen célba, letér a pályáról, s így kikerüli az akadályokat. Nyilvánvaló, hogy az ilyen atléta számára a verseny eredménytelenül végződik: legközelebb csak a következő versenyen javíthat.

**

A túlvilági látogatásról visszatértek olyan lelkekről is hírt hoztak, akiket valamilyen személyhez vagy tárgyhoz való mániákus kötődés, vagy valamilyen ördögi szenvedély láncai nem engedtek elszakadni a földtől, ottani életük színtereitől. Ezek nem tudtak tovább haladni, mert figyelmük továbbra is lefelé, visszafelé irányult.

„Úgy tűnt föl, nincs tudomásuk sem a fizikai, sem a szellemi világról. Mintha valahol e kettő között léteznének bezárva. Kapcsolatuk lehetett a fizikai világgal, valami idekötötte őket, úgy látszott, mintha lehajolnának, lefelé néznének, talán figyelték a földi életet, ahol valamit elmulasztottak. Nem tudtak dönteni, mitévők legyenek, teljes csüggedés, levertség jellemezte mozgásukat, az élet minden jele hiányzott róluk.” (R.A.M.I.)

„Elmondta pl.: látott egy mindennapi embert gyanútlanul sétálni az utcán, pedig felette lebegett e szellemek egyike. Ez a szellem életében

ennek az édesanyja lehetett, aki képtelen arra, hogy földi szerepét feladja. Megpróbálta fiának megmondani, mit kell tennie.” (R.A.M.I.)

Dr. George G. Ritchie sok személyes tapasztalatot szerzett ezekkel a tévelygő lelkekkel kapcsolatban:

„Aztán valami különösét láttam. A férfiak egy része a pultnál állt ugyan, de képtelennek látszott a poharat az ajkához emelni. Láttam, hogy újra meg újra próbálnak a poharakhoz nyúlni, de kezük áthatolt a tömör poháron, a nehéz fasöntésen, a körülöttük álló ivók karján és testén...

Az pedig nyilvánvaló volt, hogy csak azok az élő emberek, akiket ilyen fény övezett, ittak, beszéltek, a valóságban csak ezek lökdösték egymást, s nem látták se a kétségbeesett, szomjas, testetlen lényeket maguk körül, se nem érezték eszeveszett lökéseiket, ahogy egy pohárhoz akartak hozzáférni... Minduntalan haragos veszekedések törtek ki a poharak miatt, melyeket lényegében senki közülük nem emelt ajkához.” (G.G.R.)

„Nagyon kívánni valamit, szinte elégni a vágyakozástól, de képtelennek lenni elérni azt – ez tényleg maga lehet a pokol.” (G.G.R.)

„Utunk alatt eddig városokat kerestünk fel, ahol élők és holtak egymás mellett léteztek: azok a testetlen lények, akiket az élők nem is gyanítottak, valójában mégis közvetlenül azon emberek és dolgok felett lebegtek, amik után vágyakoztak.” (G.G.R.)

„Eddig azt a nyomorúságot láttam, ami abból állt, hogy ahhoz a földi világhoz kötődünk, amiben nincs többé részünk. Most láttam, volt még a láncoknak más fajtájuk is. Itt nem voltak megfogható dolgok vagy élő emberek, akik a lelket fogva tartják. Ezeket a teremtményeket az értelem, s az érzelmek megszokásai, mint gyűlölet, élvezet, pusztító gondolatok és elképzelések tartották fogva. Az egymást elvétő harapásoknál és ütlegeléseknél még undorítóbbak voltak a szexuális gyötrelmek, amelyekből sokat mutattak be lázas némajátékban.” (G.G.R.)

Moody a „megzavarodott lelkek birodalmá”-ról beszél, s így összegzi páciensei közlései révén szerzett tapasztalatait:

„Azok, akik e zavart lények észlelését leírták, tapasztalataikat több szempontból megegyezően adták elő. Először azt állítják, hogy ezek

látszatra képtelenek feladni a testi világgal való kapcsolatukat. Egy férfi szerint ezek a szellemek nem tudnak előrehaladni, mivel az ő istenük még itt él a földön. Mintha valami különleges tárgyhoz, személyhez vagy szokáshoz kötődnének. Másodszer, mindnyájan megjegyzték, hogy ezeknek az eltompult szellemeknek addig kell ottmaradniuk, amíg megoldják azt a problémát, nehézséget, ami ebben a zavaros állapotban tartja őket.” (R.A.M.I.)

***

Annak a helynek a megjelölésére, ahol az öngyilkosok és más tévelygő lelkek tartózkodnak, sokan használják a „pokol” szót, míg az általuk átélt kínokkal kapcsolatban a „pokoli” jelzőt. Ez a lehangelő túlvilági tartomány azonban több lényeges ponton alapvetően különbözik attól a pokoltól, amit a középkori Európában megalkottak, s amelynek fő célja az emberek kordában tartása, az egyházi és a világi hatalommal szembeni engedelmességre készítése. Erre a léthelyre nem Isten taszítja a „bűnös lelkeket”, hanem földi életük egyenes következményeként jutnak ide. Szünetüket nem valami tőlük független ördögi lények okozzák, hanem saját lelki kínjaik. A leglényegesebb különbség pedig, hogy nem lettek „örök kárhozatra” ítélve, hogy nem véglegesen, visszavonhatatlan büntetésként tartózkodnak itt, mert ez teljességgel ellentmondana annak a szerető és megbocsátó Isten képének, amely a halálközeli élményt átélt milliók beszámolóiból kirajzolódik, s az általuk hozott tudásnak, mely szerint mindent jóvá lehet tenni.

Na, de milyen lehet a „menekülési útvonal”? Szintén HKÉ-t átélt embertársainktól tudjuk, hogy mindenkinek van őrangyala, s ők mindenhoová elkísérnek bennünket. Ebből az következik, hogy ebben a sötét régióban is ott vannak, s közvetítik a rájuk bizottak felé Isten fényét és szeretetét.

Ahogy a szőlőszem megéri a napsugarak hatására, úgy előbb-utóbb ezek a lelkek is megéri arra, hogy érzékeljék segítőik jelenlétét, s tekintetüket rájuk felemelve, az iránymutató fényt követve, visszatárljanak az égi hazába.

**d) A temetők, mint tükrök:
amilyenek ma és amilyenek lenniük kellene**

Napjainkban a temető az a hely, ahová a földi életből eltávozót „utolsó útjára” viszik, ott „végső búcsút” vesznek tőle, majd „örök nyugalomra” helyezik. A temetők ennek a világlátásnak megfelelő lehangoló képet nyújtanak. Szinte kivétel nélkül ember által létrehozott kő- és betonsivatagok, amelyekben az élő virágokat mindjobban felváltják a „végső megoldást” jelentő beton födémekek, amelyek otromba szarkofágokká változtatják a sírokat. Mivel kevés embernek van arra pénze, energiája, ideje, kellő nagyságú kertje, hogy a virágtartókban a virágokat megfelelő gyakorisággal cserélje, ezért temetőink elmaradhatatlan kísérő jelensége a rothadás orrfacsaró bűze, illetve a napszíttá, kifakult, töredező művirágok vigasztalan látványa. A csüggesztő összbnyomást csak fokozzák a kerítések előtt elhelyezett, szeméttől duzzadó konténerrek, amelyek a halottak napja utáni időszakban szinte ki sem látszanak a beléjük ömlesztett rengeteg hulladékból. Törvényszerű, hogy ennek így kell lennie?

Elképzeltem egy másfajta temetőt, amelyben minden az ÉLET-ről szólt.

Ebbe nem nyikorgó, rozsdás vaskapun kellett belépni: a határoló vonalat jelölő élő sövény folytonossága néhány méterre megszakadt: ez jelentette a bejáratot. Az élő kerítést az adott vidéken őshonos bokrok, cserjék alkották, amelyek tavasszal a madárdaltól, nyáron a madárfiókák csivitelésétől voltak hangosak, egész évben menedéket, télen pedig táplálékot nyújtottak az ég szárnyas lakóinak. Beljebb lépve úgy vélhette a látogató, hogy a kinti virágos mező folytatódik ezernyi színes virágával, méhcsalogató, mézillatú levegőjével -ami a lényeket illetően igaz is volt! –, csak a szerény fejfák mutatták, hogy itt az evilági életből eltávozott személyek halandó része van elföldelve.

Ahogy a fából készült tájékoztató jelzések nem tartalmaztak semmilyen mesterséges anyagot (csapolással készültek), úgy a környezetükből kissé kiemelkedő sírhalmokon sem lehetett látni sem pöffeszkedő, rideg kőtáblákat, sem giccses, környezetszennyező művirágokat, műkoszorúkat, és a poshadó vízben bomlásnak induló virágok penetráns szaga sem tette kellemetlenné az ott-tartózkodást. Nem kellett szemétyűjtők

sokaságát elhelyezni a bejárat környékén, mert a felszín alatt és fölött csak könnyen lebomló, természetes anyagok fordultak elő, amelyek harmonikusan illeszkedtek a természet örök körforgásába. Amikor valakinek a testét (legbelső földi ruháját) eltemették, nagyon vigyáztak arra, hogy a gyeptéglák visszakerüljenek korábbi helyükre, hogy az eredeti növényzet a lehető legkisebb mértékben sérüljön, hogy továbbra is összefüggő maradjon, így nem adva teret a gyomnövényeknek. Amikor a virágok már megérlelték magvaikat, gondos kezek tevékenysége nyomán szénává alakultak, amelyet a temető sarkában egy lábakon álló boglyában gyűjtöttek össze, s valamely jószágtartó gazdának ajándékoztak.

A sövény közelében néhány terebélyes fa is állott, alattuk kezeletlen deszkából ácsolt padok: a hozzátartozók ezeken megpihelve, a madárzengés és a méhzümmögés által plasztikussá tett igéző csöndben átélhették a teremtett világ kozmikus egységét, azt, hogy a Teremtő jelen van a Teremtésben, végig gondolhatták, hogy a világot nem a vak véletlen irányítja, hogy isteni részünk a földi tapasztalatszerzés után sem szűnik meg létezni, mert halhatatlan, hogy az elmúlás csak látszat, s ami valóság az az élet: az ÉLET!

(Erről a témáról bővebben írok Zöld út egy szerethető temetőhöz című 2016-ban megjelent könyvemben.)

*

Arra is vannak bizonyítékok, hogy az emberiség történelme során a temetkezésekhez és a temetőkhöz nem fűződtek mindig olyan egyértelműen negatív érzések, mint manapság.

„Törökországban feltártak egy temetőt, mely kb. 100000 évvel előbb létesült a neandervölgyinél. A régészek a leletekből meglepő következtetéseket vonhattak le, mert ezek a régi emberek virágokra és virágos ágakra helyezték el halottaikat. Ebből arra lehet következtetni, hogy ők a halált valami ünnepélyes dolognak tartották, mely a halottnak ebből a világból a másikba való átmenetele.” (R.A.M.I.)

4. Miért nem hallgat meg az Isten?

Ez a kérdés pontosan így értendő: „Miért nem teljesíti Isten a kérésemet?” Ebből a gyakran elhangzó kérdésből is látszik, hogy sokan úgy tekintenek Istenre, mint egy szolgáltató irodára, akinek egyetlen feladata a hozzá továbbított megrendelések mielőbbi maradéktalan teljesítése.

Nyilvánvaló, hogy e mögött a gondolkodásmód mögött egy hatalmas arány- és iránytévesztés, Isten mibenlétének alapvető félreértése húzódik meg. A Teremtő leértékelésén, az emberek alá rendelésén az érintett valószínűleg csak elnézőleg mosolyog, de nem hagyja magát teremtményei által rángatni, céljaitól eltéríteni.

A teremtés ma is zajlik, mindjobban kiteljesedik: a kialakuló világ építőanyaga, s egyben legfőbb célja is a szeretet. Ebből az következik, hogy csak olyan kéréseink esetén számíthatunk „meghallgatásra”, amelyek összhangban vannak a legfőbb isteni elvvel: a szeretettel.

Sajnos a legtöbb kérést a hatalom, illetve a pénz imádata, valamilyen személy vagy tárgy birtoklásának a vágya motiválja, ezek azonban a legritkább esetben szolgálják, hogy több legyen bennünk a szeretet, hogy lelkileg tovább fejlődjünk, ezért teljesülésükre kevés az esély.

Vannak azonban olyan kérések, amelyek megvalósulásához szinte minden esetben rövid időn belül megérkezik az isteni segítség.

Ha például rendelkezünk egy számunkra nélkülözhető, egyébként hasznos tárggyal, és szeretnénk ennek odaajándékozásával valakinek örömet okozni, akkor biztosak lehetünk abban, hogy törekvésünk sikerrel jár, s Isten utunkba hozza a megfelelő személyt.

Egy ilyen esetet mond el a következő, 21. század eleji történet.

*

Egy kisváros gimnáziumában osztályklubdélutánt rendeztek a 2000-es évek elején. A szorgalmas diáklányok keze nyomán szendvicsek és sütemények borították az erre kijelölt asztalokat.: a mérsékelt érdeklődés

és étvágy következtében ez még a rendezvény végeztével is így volt. Az a néhány fő, aki magára vállalta a rendrakás-takarítás hálátlan feladatát, azon tanakodott, hogy mi legyen a felesleggel. Azt azért ösztönösen érezték, hogy nem lenne helyénvaló, ha a sok ízletes étel a kukában végeznék: de hát akkor mi legyen vele? Valaki javasolta, hogy osszák el és vigyék haza, de erre is csak kevesen érezték késztetést. Egy vendég fiú előállt azzal az ötlettel, hogy elvinne mindent a kutyájának. Az osztályfőnök, aki addig érdeklődéssel figyelte az események alakulását, ekkor érezte úgy, hogy mindenképpen közbe kell avatkoznia: kifejtette, hogy városukban is vannak szegény, nélkülöző emberek, akik örülnének egy ilyen jellegű ajándéknak. Igen, de hol lehet megtalálni őket? Elég későre járt, ilyenkor már nem szokott nagy mozgás lenni a település utcáin. A tanár a megoldást váró kérdő tekintetek elől menekülve, a kiút megtalálásának vágyától hajtva kiszaladt az iskola előtti térre, de nem látott senkit. Lehunyta szemét, és Istentől kérte a segítséget. Mikor újra föl nézett, egy középkorú férfit látott közeledni a zebrán. Fekete bőrkabát volt rajta: nem látzott rászorulónak. Ő lenne az? Túl sok idő nem volt a mérlegelésre. Istenbe vetett bizalommal, az esetleges megalázó vagy durva elutasítást is vállalva odalépett a közeledőhöz, s választa neki a helyzetet. Őszintén megkönnyebbült, amikor a megszólított elmondta, hogy milyen sokat jelentene számára a felajánlott ajándék. Az osztályterembe kísérve a nála levő reklámszatyorba rakta mindazt, amit a gyerekek elébe tettek, s hálálkodva távozott.

**

Bizonyára mindenkivel előfordult már, hogy feszült lett a viszonya valakivel, vagy az események egy konfliktus kirobbanása felé haladtak. Ilyen esetben, ha őszintén Istenhez fordulunk a helyzet neki tetsző békés megoldásáért, nagy biztonsággal számíthatunk arra, hogy kérésünk meghallgatásra talál. Néhány évtizede egy kis faluban játszódott le a következő.

***

A kerti pad már hetek óta a helyi asztalosnál volt, aki elfoglaltságára hivatkozva egyre csak halogatta annak megjavítását. Amikor az elkészülésre vonatkozó sokadik ígérete sem teljesült, a pad tulajdonosának elfogyott a türelme: megkérte középkorú fiát, hogy menjen el a mesterhez, és a padot mindenképpen hozza haza. A férfi elég kelletlenül indult útnak, tartva egy barátságtalan helyzet kialakulásától. Volt ideje töprengeni, mert elég messze kellett mennie. Jó nagy szakaszt megtett már, mikor rájött, hogy saját erőből képtelen ebből a csapdából kiutat találni, ezért Istenhez imádkozott segítségért. Egy kőhajításnyira lehetett a háztól, amikor az asztalos felesége váratlanul megjelent az erkélyen, és vidáman integetve kiabálta feléje: Készen van a pad!

A sokat látott bútordarab átvétele és a „honorárium” kifizetése jó hangulatban történt.

Hazafelé haladva, a jó pár kilós súlyt cipelve, a férfi mégis úgy érezte, hogy léptei sokkal könnyebbek, mint idefelé voltak.

****

Nem ritka az sem, mikor valaki agresszíven, szinte eszelős csökönyös-séggel követeli Istentől egy olyan kérése teljesülését, ami valójában sem a fejlődését, sem küldetése beteljesítését nem szolgálja, de az illető meg van róla győződve, hogy megvalósulása elhozná számára a földi mennyországot. Ilyenkor gyakori, hogy Isten helyt ad a kérésnek, hogy a negatív következményekkel szembesülve a „kérelmező” rájöjjön, helytelenül cselekedett, s azontúl nyitott legyen őrangyala szelíd szavára és a belső hangra. A felismerés segítheti, hogy visszataláljon a neki kijelölt útra.

Íme egy ide illő példa a 20. század közepéről!

*****

A kis helységbe egy fiatal, nagyon jóképű mesterember érkezett, aki jövetelével nyomban felforrósította a hangulatot az eladó sorban levő lányok körében. Egymással vetekedve igyekeztek észre vetetni magukat, s mindent bevetettek, hogy a fiatalember kegyeibe férközzenek.

Különösen egyikük volt nagyon aktív: hosszú órákat töltött a templomban imádkozással, hogy kérje Isten segítségét vágyai beteljesüléséhez. Végül sikerrel járt: ő került ki győztesen a versengésből. Öröme azonban nem tartott sokáig: már házassága elején beköszöntött számára az e világi pokol, amit véget érni nem akaró fizikai és lelki kínok évtizedei követtek. A gyötrelmeknek a válás vetett véget. A hölgy utána még sokáig élt: magányában volt ideje átgondolni az életét, és levonni a tanulságokat.

5. Miért hagyott el az Isten?

Az már az eddigiekből is kiderül, hogy ez egy teljesen igaztalan vád Istennel szemben, mert Ő senkit sem hagy el, de megadja az embereknek azt a szabadságot, hogy hátat fordítsanak neki, hogy ne vegyenek tudomást a létéről. (Ez olyan, mintha a magzat vádolná meg az őt tápláló, éltető édesanyját azzal, hogy elhagyta, mert szemei nem látják.)

A HKÉ-t átélők közül sokan megdöbbenve tapasztalják, hogy egész addigi földi életük során egy Istennel egylényegű szellemi lény kísérte, segítette őket, s hogy nekik mennyire nem voltak füleik tanácsai, sugalmazásai meghallására. Olyan tudást is hoztak magukkal, hogy ez a támogatás a földi életen túl is folytatódik: mindaddig, amíg úton vagyunk.

„...szintén bizonyított dolog, hogy minden embert születésétől a haláláig szellemi lények kísérnek. Minden embernek van ilyen kísérője, akár hiszi valaki, akár nem, akár zsidó, akár katolikus vagy vallástalan, ez egyáltalán nem játszik szerepet. Mert az a szeretet, amelynek következtében minden ember megkapja ajándékul ezt a kísérőt, feltétel nélküli.” (E.K.-R.)

„A II. világháború alatt Európában a gyalogosoknál szolgáltam. Volt egy élményem, amit soha nem felejték el... Nagyon féltem, azt hittem megölnék mindannyiunkat. Nem tudom honnan, de hallottam egy kedves, szelíd hangot: >>Itt vagyok Réid veled, a te időd még nem érkezett el.<< Ennek hallatára megkönnyebbülést és nyugalmat éreztem. Ettől a naptól kezdve egyáltalán nem félek a haláltól.” (R.A.M.I.)

„Az élő városokat és falvakat angyalok népesítették be. Jelen voltak az utcákon, a gyárakban, a házakban, még abban a barátságtalan sötétségben is, ahol rajtam kívül senki nem tudott jelenlétükről.” (G.G.R.)

„Az egész szerencsétlen síkságon látszólag fényből álló alakok lebegtek. Nagyságuk és ragyogó fényességük akadályozott abban, hogy előbb észrevegyem őket. Most, amikor már megláttam őket, miután a szemem feléjük fordult, megfigyelhettem, hogy ezek a mértékkel nem mérhető alakok a kis teremtmények fölé hajoltak a síkságon. Tán még beszéltek is hozzájuk.” (G.G.R.)

(A szóban forgó teremtmények úgynevezett „megzavarodott lelkek” voltak. – Zámbó Zoltán)

„Éreztem, hogy nem volt olyan mélypont az életemben, nem volt olyan magány vagy fájdalom, amikor ne lett volna ott valami formában a segítség, csak én vak voltam és süket. Nem vettem észre a segítő kezét, és ez nagyon fáj.” (R.K.P.)

„Megértettem, hogy az isteni része vagyok, és ezt semmi -semmi az égvilágon- nem másíthatja meg. Az a (hamis) nézet, miszerint valahogy el tudunk szakadni Istentől, ez minden aggodalom gyökere az univerzumban, és erre az a tudat a megoldás – amelyet részben az Átjárón belül kaptam meg, teljes egészében viszont a Magban –, hogy soha, semmi nem szakíthat el minket Istentől.” (E.A.I.)

„...egy hatalmasabb világ húzódik a mögött, amit nap mint nap látunk. Az a hatalmasabb világ jobban szeret minket, mint azt egyáltalán el tudnánk képzelni, és minden egyes pillanatban figyel bennünket, abban a reményben, hogy meglátjuk a körülöttünk lévő világban létezésének jeleit.” (E.A.II.)

„Az emberek a világ minden részén ma is olyan élményeket élnek át, a nagyszabásúaktól a jelentéktelennek tűnőig, amelyeknek egyetlen üzenete van: az, hogy a dolgok nem véletlenül történnek. A fenti világ beszél hozzánk, bárhol vagyunk. Csak meg kell hallgatnunk, hogy mit mond.” (E.A.II.)

„Időnként, gyakran olyankor, amikor a legsötétebbnek tűnnek a dolgok, a túlvilág megszólít minket ennek a világnak a nyelvét, szimbólumait használva: néha olyan hangosan, mint egy mennydörgés, néha olyan halkán, mint egy bogár koppanása az ablakon. És ezzel visszatér az életünkbe az öröm.” (E.A.II.)

Vannak, akiknek nem kell a túlvilágra rándulniuk ahhoz, hogy égi kísérijük létéről bizonyosságot szerezzenek. Ilyenek például a néhány éves kisgyerekek, akiknek még szoros a kapcsolatuk azzal a világgal, ahonnan valamennyien jöttünk. Ezek a gyermekek rendszerint még nevet is adnak az őrangyaluknak, és határozottan mutatnak a tér azon pontjára, ahol látják. Környezetük meg nem értése – gyakran gúnyolódása – következtében

idővel leszoknak arról, hogy élményüket a felnőttekkel megosszák, majd alkalmazkodva az elvárásokhoz a legtöbben belesimulnak a felnőtt társadalom angyaltalan világába.

Vannak azonban olyanok is, akik évtizedek elmúltával is megőrzik érzékeny égi antennáikat, és képesek megteremteni maguk körül azt az igéző csöndöt, amelyben megtapasztalhatják láthatatlan segítőjük jelenlétét. Ilyenkor egy jól meghatározható irányban és távolságra megtelik a levegő „elektromossággal”, majd rövid idő elteltével az észlelő is a vibrálás és az energiaáramlás részévé válik. Hogy meddig tart az átélés az változó, de az eredménye mindig ugyanaz: megnyugvás, bizalom, öröm.

Költői megfogalmazásban ugyanerről:

„Mikor elhagytak,/Mikor a lelkem roskadozva vittem,/Csöndesen és váratlanul/Átölelt az Isten.” (Ady Endre: Az Úr érkezése)

„Oly zajtalan, oly észrevétlen:/Az Isten járt itt angyalképpen.//Az Isten, aki mindig itt van,/Csak nem hallod, mert olyan zaj van.//Elküldte követét, a csendet,/A küldött képében Ő jelent meg.” (Károlyi Amy: A küldött)

6. Ha Isten jó, akkor miért van annyi szenvedés, betegség a földön?

Amikor egy fiatal hölgynek hosszú szenvedés után meghalt rákban az édesanyja, a következő megállapításra jutott: „Nincs Isten, vagy ha van, akkor rossz Isten!”

Az ilyen véleményeknek ugyanaz a hibás kiindulási alapja: elfelejtik, hogy a föld még nem a mennyország, ahol csak szépség, szeretet és öröm lakozik, hanem az iskolázásunkra szolgáló hely, ahol kemény próbákat kell kiállnunk, komoly vizsgákat kell letennünk, hogy lelkileg tovább tudjunk fejlődni, s lehetőleg jobb állapotban távozzunk innen, mint ahogy megérkeztünk.

Na, de hallgassuk azokat, akik életük néhány perces kitüntetett időszakának köszönhetően jóval többet tudnak mondani erről a kérdésről!

„A lányom, Heather 1969-ben született, súlyos agyi bénulással. Soha nem tanult meg felülni vagy beszélni, bár látszott rajta, hogy tudatában van mindennek, ami körülötte történik. Gyakran nevetett, ..., húszéves korában halt meg, 1989-ben... Miután este lefeküdtem, de még teljesen ébren voltam, feltettem a kérdést: >>Hogyan létezhet olyan Isten, aki ezt megengedi?<< Abban a pillanatban megjelent egy ragyogó, teljesen fehér alak a szoba bal oldalán. A lányom volt az. Rám mutatott, és azt kiáltotta: >>Nem, apu, te tévedsz! Nézd! <<-mutatott a szoba jobb felére. A helyiséget elöntötte a ragyogó, fehér fény gomolygó felhője. Azonnal megértettem néhány dolgot, anélkül, hogy egyetlen szó is elhangzott volna. Nehéz lenne leírni, milyen eufóriát éreztem. Tudtam, hogy a lányom jól van, és Isten angyala.” (E.A.II.)

„De az, hogy >>minden rendben lesz<<, nem azt jelenti, hogy >>az élet egy habos torta<<. Nem azt jelenti, hogy a világban ne lenne rettegés és kinszenvedés. Csak annyit jelent, hogy képesek leszünk elbaldogolni ebben a világban, ha nem feledkezünk meg egy dologról: hogy a látszólagos értelmetlensége mögött ott van egy értelmes, minden képzeletet felülmúlóan gazdag világ. Egy olyan értelem, amely teljesen magába foglal minden szenvedést, amelyet magunk körül látunk, és amely, miután visszatérünk az ezen túli világba, le is fogja győzni azt.” (E.A.II.)

„Az itt megtapasztalt időn és téren túli dimenzióban ennek az életnek minden szívfájdalma, kínszenvedése és értetlensége már most meg van gyógyítva.” (E.A.II.)

„...nincs olyan szenvedés ezen a világon, amelyben Isten ne venne részt teljes mértékben, és ami azt illeti, ne szenvedne végtelenül jobban, mint mi, mivel Isten fejlődésre és elégedettségre vágyik, ezt várja tőlünk, a szenvedés pedig valamilyen rejtélyes módon a mellékterméke annak a lélegzetelállító, jövőbeni beteljesedésnek.” (E.A.II.)

„Most tisztában vagyunk azzal, hogy amikor leégett a házunk, vagy meghalt a gyermekünk, vagy megsebesült a férjünk, vagy agyvérzést szenvedtünk, szóval, hogy mindezekben a sorscsapásokban megszámlálhatatlan növekedési lehetőség volt; lehetőség arra, hogy növekedjünk a megértésben, a szeretetben, és minden olyan dologban, amit még meg kellett tanulnunk.” (E.K.-R.)

„És aztán, amikor az élet szélviharai jönnek, gondoljon arra, hogy az élet eme szélviharai ajándékok – ami nem abban a pillanatban derül ki, hanem talán tíz vagy húsz év múlva –, mert erőt adnak Önnek, és olyan dolgokra tanítják meg, amiket különben egyáltalán nem tanult volna meg. Ha Ön – jelképesen szólva – mint valami kő belekerül egy csiszológépbe, egyedül csak Öntől magától függ, hogy teljesen szétmorzsolódik vagy darabokra törik-e ebben a gépben, avagy ragyogó gyémántként kerül ki belőle.” (E.K.-R.)

„Mindig újra szemünk elé kell idéznünk, hogy az elénk kerülő próbatételek, – gondok, katasztrófák, fájdalom, szenvedés, depresszió – nem véletlenek, nem sorsunk önkényes, véletlen produktumai, hanem magunk választottuk fogamzásunk előtt. Nem kötődve az anyaghoz, két inkarnáció között megtudtuk, mit értünk el eddig és melyek az előttünk álló, megoldandó feladatok. Ott jelöltük ki sorsunk útját, tűztük ki a szlalom-pálya kapuit, állítottuk fel a lovasverseny akadályait. Ezért nem szabad felelőssé tenni Istent, a sorsot vagy embertársainkat a próbatételekért, csak önmagunkat okolhatjuk. Az előttünk lévő vizsgákat, mint továbbfejlődésünk lépcsőit kell elvállalnunk. Így ismerhetjük fel az élet próbáinak értelmét a maguk valóságában. Célunk az, hogy minden nehézség, fájdalom és szenvedés legyőzésével saját életünket fejleszthetjük tovább.

Ezért, ha felismertük értelmét, nem roskadunk össze sorsunk nyomása alatt, mert tudjuk, minden sorscsapásnak van értelme.” (J.I.)

*

„Csak egészség legyen! Ha egészség van, akkor minden van!” – bizonyára mindenki ismeri ezt a mondást, amiből az derül ki, hogy az emberek túlnyomó többsége a legfőbb rossznak, az első számú közellenségnek tekinti a betegséget.

Már a halálközeli élményt átélők beszámolóí alapján is egyértelmű, hogy mennyire téves felfogásról van szó, a továbbiakban azonban közelebbről is megvizsgálunk néhány helyzetet azon lehetőségek gazdag tárházából, amelyet a betegség nyit meg előttünk, hogy lelkileg tovább fejlődhessünk, utunkon előre haladhassunk.

**

Hogyha egy feltaláló megalkot egy csodálatos szerkezetet, és azt valaki nem előírászerűen használva bajba jut, akkor azért nem a feltaláló a felelős, hanem a felhasználó.

Így van ez az emberi test esetében is, amelybe, ha egészségkárosító anyagokat juttatunk, vagy stresszes, túlhajszolt életet élünk, és emiatt megbetegszünk, akkor ezért nem tehetünk szemrehányást Istennek, csak saját magunknak. A betegség ebben az esetben arra figyelmeztet, hogy szembe mentünk Isten azon elvárásával, mely szerint az emberi életet tisztelni, védeni kell, célja pedig az, hogy belássuk: helytelenül éltünk, ezért változtatnunk kell az életmódunkon.

***

Nagyon sok, csak testben gondolkodó ember van, akik a testükkel azonosítják magukat. Ezek az emberek sóvárogva hallgatják a médiumok azon híreit, amelyek az öregedést okozó gén esetleges megtalálásáról, kikiktatásáról, s ezzel az örök élet földi eljövételéről szólnak. Nem is sejtik, hogyha képzelgésük megvalósulna, akkor örökös rabságra, „életfogytiglan” földi létre ítélnék magukat.

Akik ilyen beállítottságúak hajlamosak arra, hogy bármely betegség esetén kétségbe essenek, mert úgy vélik, hogy a betegség által csökkent értékű embereké válnak, ha pedig tartósan munkaképtelenek lesznek, akkor úgy tartják magukról, hogy már nem érnek semmit.

Ilyenkor a betegségnek az a szerepe, hogy észre vetesse az illetővel: esendő, halandó teste mellett van egy halhatatlan lelke is, figyelmét afelele kellene fordítania. Rá kellene jönnie arra, hogy földi élete előrehaladtával gyatra teste féltő babusgatása helyett egyre inkább arra kellene törekednie, hogy lelke mindjobban kifényesedjen.

Jó példa minderre egy férfi története, aki nagyon büszke volt testi erejére, szexuális teljesítményére, s flegmán kijelentette, hogy aki meghal, abból nem marad semmi. (Utóbbi meggyőződését meglehetősen drasztikus megfogalmazásban közölte.)

Még hetvenéves korában is azzal hengegett, hogy képes fél kézzel feldobni az 50 kg-os cementeszsákot a teherautó platójára. Váratlanul egy olyan súlyos betegség támadta meg, melynek következtében az izma- it szinte egyáltalán nem tudta használni: még arra sem volt képes, hogy a legyet elhajtsa az orráról: tehetetlen rongyköteggént emelték át egyik ágyról a másikra. Megtörve és meggyötörve elkezdett Isten felé tapogatózni, és papot hívatott. Csak remélni lehet, hogy olyan muníciót kapott, melynek birtokában nyitott, bizakodó lélekkel hagyta itt ezt a földi világot.

****

Más emberek betegsége lehetőséget nyújt arra, hogy aktivizálódjon bennünk a cselekvő szolidaritás érzése, s együttérző szeretettel szolgáljunk segítségre szoruló embertársunk felé.

Gyakori eset, amikor valaki a környezet elvárásának engedve felvállalja egy olyan hozzátartozója ápolását, akivel addig nem volt valami jó a viszonya. Ilyen helyzetekben nemegyszer előfordul, hogy a sok együtt töltött idő, egymás jobb megismerése, megértése következtében a két fél kapcsolata meggyógyul, s így ez válik a betegség legpozitívabb hozadékává.

*****

Gyakran feltett kérdés, hogy vajon Isten miként viszonyul a mi betegségeinkhez, szenvedésünkhöz: netán közömbösen, távolságtartóan, részvétlenül szemléli? Az eddigiek alapján határozottan állíthatjuk, hogy: nem, hanem együttérző szeretettel!

A jobb átélhetőség kedvéért képzeljük el a következőt:

Egy szerető apának van egy kedves gyermeke, aki valamilyen sportágban szeretne nagyon jó eredményeket elérni. Az apa rendszeresen elkíséri gyermekét az edzésekre, s látja, hogy milyen kemény, embert próbáló munkát kell végeznie. Szereti gyermekét, de nem tiltakozik, mert tudja, hogy ez kell ahhoz, hogy az eljövendő megmérettetéseken a lehető legjobban szerepeljen.

7. Hol volt a „magyarok istene”, amikor az országgal ez történt?

Itt egy furcsa jelenséggel állunk szemben: a több mint másfél ezer éve jellemzően egyistenhívő Európa népei háború esetén visszatérnek a görög-római többistenhitre, és sebtében létrehozott nemzeti istennel népesítik be az általuk elképzelt égi színpadot.

Szellemi alkotásaikat olyan komolyan veszik, hogy a homéroszi háború isteneihez hasonlóan harcba küldik őket az ellenséges nemzetekkel és isteneikkel szemben, s kudarc, vereség esetén számon kérik rajtuk a megfelelő helytállást. Azt hihetnénk, hogy az egyházak ilyenkor próbálják kijozánítani híveiket, felhíva figyelmüket a háborúk kegyetlen, értelmetlen, ember- és istenellenes voltára, de nem ez történik! A papok – hiteltelenítve a szószékről addig a szeretet istenéről elhangzó prédikációkat – harcra tüzelik a katonákat, megáldják fegyvereiket, imádkoznak a győzelmükért, s gaz ellenségként bélyegzik meg az ellenkező oldalon álló embertestvéreiket. A pálfordulás talán legszimbolikusabb, legbeszedesebb cselekedete, amikor az Isten dicsőségének hirdetésére hivatott harangok a magasból a porba zuhannak, majd a csatatereken halált köpködő gyilkos fegyverekként láthatók viszont.

Az egyházak tábori papokat is küldenek a harcoló katonák közé, de nem azért, hogy lebeszéljék őket az Istennek szintúgy kedves embertársaik gyilkolásáról, hogy kinyissák szemeiket a háború borzalmaira, Istennek nem tetsző voltára, hanem, hogy „lelki támaszt” nyújtsanak számukra a hatékony gyilkolás folytatásához azzal, hogy megpróbálják elhallgattatni megszólaló lelkiismeretüket, meggátolni tisztánlátásukat úgy, hogy a hazáért megtett hősi cselekedetként tüntetik fel mindazt, amit a háború zűrzavarában önként vagy parancsra elkövettek.

Az Európa történelmét jól ismerők számára egyértelmű, hogy az elmúlt századokban az egyházak tevékenysége nem merült ki abban, hogy a világi hatalom háborúihoz ideológiai háttérrel biztosítottak, hanem sok esetben ők voltak a véres összecsapások kezdeményezői, főszereplői: elég, ha a kíméletlen kereszties hadjáratokra, vagy a kontinens nagy részének pusztulást, nyomort, kaotikus viszonyokat hozó harmincéves háborúra gondolunk.

Úgy vélhetnénk, hogy az egyházak ilyenén hozzáállása már a múlté, de sajnos ez nem így van: az első századok vérontást elutasító, békepárti korszaka óta mindig elfogadhatónak tartották az úgynevezett „igazságos háborút”. (Természetesen a szemben álló felek mindig a saját harcukat tartották igazságosnak, igaz ügyért valónak, s így indokoltnak, elfogadhatónak.)

Az egyházak álláspontjuk megalapozása érdekében még arra is hajlandók, hogy saját tanításaikat relativizálják: nemrég egy pap arról beszélt a rádióban, hogy a „ne ölj!” a legutolsó a parancsolatok között, és csak békeidőben érvényes. Az odaátról visszatértek másfajta tudást hoztak magukkal:

„Mialatt odaát voltam, azt a benyomást szereztem, hogy magamat, vagy más megölni tiltott cselekedet. Öngyilkosságot elkövetni annyit jelentene, mint Isten ajándékát visszadobni.

Másvalakit megölni beavatkozás Istennek arra a másik emberre irányuló szándékába.” (R.A.M.I.)

Valószínű, hogy ezek után a címben feltett kérdésre mindenki meg tudná adni a megfelelő választ, de most ezt a lehetőséget engedjük át a Nyugat kiváló költőjének:

„Ő az Áldás, Ő a Béke/nem a harcok istensége.//Ő nem az a véres Isten:/az a véres Isten nincsen.//Kard ha csörren, vér ha csobban,/csak az ember vétkes abban.” (Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra)

8. Csak egy életünk van!

Ez az állítás még igaz is lehetne, ha megfogalmazója messziről jövő és messzire tartó, földi és égi szakaszokból álló életünk beláthatatlan folyamára gondolna, de ez rendszerint nem így van.

Aki ezt kimondja, szinte minden esetben azon az állásponton van, hogy életünk csupán arra a 70-80 évre korlátozódik, amit itt a földön eltöltünk: ahogyan előtte nem volt semmi, úgy utána sem lesz.

A földi lét véges tér- és időbeli korlátai közé való beszorítottság érzése különböző reakciókat vált ki az emberekből: vannak, akik itt-tartózkodásuk évtizedei alatt egyfolytában azon aggódnak, hogy valamilyen baleset vagy betegség következtében elveszítik éppen zajló egyetlen életüket, ezért nagyon vigyáznak magukra, igyekeznek elkerülni minden kockázatosnak tűnő helyzetet, míg mások szeretnének minden „jót” beleszűfolni ebbe a kurta földi létbe, ezért két kanállal habzsolják az élvezeteket, egészen a végső csömörig.

Vizsgáljuk meg, hogy össze lehet-e egyeztetni a „csak egy életünk van!” teóriát azzal az új istenképpel, amit megismertünk!

Azt láttuk, hogy céllal, feladattal jöttünk ide a földre, melynek a beteljesítése során különböző próbákat kell kiállnunk, különböző vizsgákat kell letennünk, hogy mindezek következtében lelkileg továbbfejlődjünk. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy Isten szabad akaratot adott nekünk: minden helyzetben mi döntjük el, hogy miként cselekszünk: a jót választjuk, vagy a rosszat. Gondoljuk végig a következő helyzetet!

Valaki leszületik ide a földre. Istennek tetsző életet élve igen jól halad előre földi küldetése betöltésében. Van egy másik ember, aki Istennek hátat fordítva ezt az embert megöli, így meggátolva abban, hogy elvégezze feladatát.

Elképzelterő-e, hogy az Isten által teremtett szeretetelví világban a történet itt véget ér?

Nem valószínűbb-e, hogy a megölt személy egy újabb földi életben, az elért szintről indulva folytathatja, amit félbe kellett hagynia?

Hívjuk segítségül most is a HKÉ-t átélők megtapasztalását!

„És jött egy utalás, hogy te ezt már nem most kezdted el, hanem nézd meg: ekkor és ekkor csináltad ezt először...

– Esetleg egy másik életbeli élmény jött? Hát ezek szerint ez az élmény erősen a reinkarnáció, lélekvándorlás...

– Én nem hittem ebben korábban. Hát hallottam, megpróbáltam elhinni, de hogy tud egy lélek vándorolni? És itt tapasztaltam, hogy bizony ekkor és ekkor éltem.” (D.L.I.)

„Elmondta, hogy sok emberrel találkozott, köztük halott nagyszülei-vel, halott anyai nagynénjével, és Heatherrel meg Melissával, két felnőttel, akik újjászületésüket várták.” (R.A.M.II.)

„Ennek a hatalmas utazásnak a középpontjában egyetlen utazó lény áll, aki ennek a kozmikus körforgásnak a végén képes lesz felidézni az összes álruháját, az összes örömét és bánatát, az összes lélegzetelállító kalandját, amelyen keresztülment, miközben egyik élete a másikat követte.” (E.A.II.)

„Azokból a tárgyakkól pedig, amelyekből a próbát nem álltuk ki, amelyekben >>elbuktunk<<, ismét vizsgáznunk kell. Ez addig folytatódik több életen át, amíg egyszer csak sikerül, és minden próbát kiállunk... A reinkarnációt tudományos módszerekkel már be lehet bizonyítani és hozzá tartozik a klinikai halál állapotában szerzett felismeréseimhez. Számomra lehetetlennek tűnik, hogy egyetlen élet alatt elérhetjük az Istenhez vezető, előttünk lévő abszolút fejlődést, tökéletesedést. Ezért a jelen földi életem, az anyagi világban újra megtestesülő ÉN-tudatunk, egy láncszem a fejlődés sorozatában... Nyolc korábbi életem teljes bizonyosság számomra, amelyeket a föld különböző pontjain, és több ezer év során megéltem.” (J.I.)

„Ha nem álljuk ki az élet próbáit, vagy csak részben, akkor valószínű újból neki kell futnunk. Újra testet öltve ismét szembekerülünk ugyanazokkal a rosszul megoldott problémákkal, ugyanolyan körülmények között. Kitérni nem lehet.” (J.I.)

„Más szavakkal: életcélunk, hogy a halálban jó, pozitív legyen a mérleg, hogy tovább juthassunk és a halál több élet után egyszer véglegesen megváltson ettől a földi élettől.” (J.I.)

„...jelenlegi földi életünk a reinkarnációk láncolatának egy része... A reinkarnációk láncolatának a célja a szellemi gazdagodás, fejlődés. Minden lét-térben hasonló fejlődésen kell keresztülmennünk, az ottani feladatok, próbák, vizsgák letétele útján dolgozhatjuk fel magunkat egy szellemileg magasabb, tisztább létformába. Minden lét-tér végén ott áll a felemelkedés lehetősége: közelebb a Kezdehez, a tiszta Szellemhez, amely által végül megvalósulhat az ŐS-EGYESÜLÉS Istennel.” (J.I.)

Tehát járjuk az osztályokat: egyiket a másik után. Minden osztályban feladatokat oldunk meg, ismereteket szerzünk, továbbfejlődünk, és ha a tanév végén elérjük az elvárt szintet, akkor a tanítási szünet gondtalan, örömteli időszak után egy felsőbb osztályba léphetünk, ahol az előző osztályokban szerzett tudásra támaszkodva haladhatunk tovább a fejlődés útján mindaddig, amíg a legmagasabb iskolát is el nem végezzük. Azt követően már az a dolgunk, hogy felhalmozott, elrabolhatatlan kincseinkkel másokat gazdagítsunk, segítsünk. (Aki persze megbukik az adott osztály tananyagából, annak osztályt kell ismételnie, melynek végzése során lehetősége van az elkövetett hibák kijavítására, hiányosságai pótlására.)

*

Isten rajtunk végzett munkájának közelebb hozására nézzük a következő történetet!

A gyémántcsiszoló kezébe veszi a nyersgyémántot, amelynek felületén még szennyeződések vannak, s fénye is halovány. Szeretettel nézegeti, mert már most látja, hogy miként fogja kiszabadítani, láthatóvá tenni a benne ragyogó fényt. Belehelyezi a csiszológépbe, s elkezd rajta dolgozni. Idővel szünetet tart, s megnézi mire jutott: a megcsiszolt felület már reményt keltően tündököl, de még messze a munka vége. Sok egymást követő csiszolás és megállás után terve megvalósul: a gyémánt teljes szépségét megmutatva szabadon, minden irányban gazdagon szórja a fényt, boldogsággal töltve el mindazok lelkét, akik a közelébe kerülnek.

9. Nincsen igazság a földön!

Ebben a fejezetben azokról lesz szó, akik részéről ez az elkeseredett felkiáltás Istennek címzett panaszként hangzik el.

Ezek az emberek valahogy úgy képzelik el az isteni igazságszolgáltatást, mint a rómaiak, akik az igazság istennőjét Iustitiát egy kétserpenyős mérleget a kezében tartva ábrázolták: ezzel mérte ki az igazságot a földi halandóknak.

Szóban forgó személyek elgondolásának lényege: ha mi betesszük az egyik serpenyőbe, amit Isten szerintük elvár tőlünk – rendszeres templomba járást, a szertartásokon való részvételt, az egyház támogatását, előírásainak betartását –, akkor Istennek is bele kell tennie a másik serpenyőbe, ami elképzelésük alapján ezért jár: jólétet, egészséget, munkahelyi sikereket, boldog családi életet, bő termést stb.

Ez az elgondolás jelenik meg Mikszáth egyik elbeszélésében is:

„Mellettem balról Pornya József úr ült, a kasznár a rigyi pusztáról; ott volt nyáron minden vasárnap, s a gazdasági követelmények szerint imádkozék esőért vagy szép időért, s az isten viselkedése szerint dobott a perseybe vagy egy fényes húszast vagy egy krajcárt, ez utóbbit néha elégedetlen dörmögéssel: >> – Erre a hétre ez is sok<<.” (Mikszáth Kálmán: Prakovszky, a siket kovács)

Iménti kasznár késői utódként egy férfi nemrég arról panaszkodott, hogy nem érti Istent: hiába kéri, egyik héten sincs ötös találat a lottón, pedig ígéretet tett rá, hogy nyereményéből az egyházat és a szegényeket is támogatná.

Az értetlenkedők nem látják, hogy az emberi és az isteni igazságosság egészen más alapokon, elveken nyugszik, ezért lesz a következményük is más.

Az emberek általában külsőleges, formális dolgok, a látszat alapján ítélkeznek a másikról, míg Isten figyelme belső lényegünkre irányul, s mindig a szeretet vezérli.

Az emberek, amikor minősítik valakinek a földi életútját, akkor időarányosan veszik figyelembe annak jó és rossz szakaszait, ugyanakkor Istent a végeredmény érdekli. Például, ha valaki földi életének túlnyomó részét mindenki számára nyilvánvalóan Istennek nem tetsző módon éli, a távozása előtt néhány hónappal viszont a magatartása gyökeresen, pozitív irányban megváltozik (esetleg egy halálközeli élmény hatására), akkor ezt az átalakulást az őt ismerők többsége hiteltelennek fogja tartani, s „rossz ember”-ként könyvelik el, így emlékeznek rá vissza. Ezzel ellentétben Isten ugyan szembesíti majd élete negatív cselekedeteivel, s azok következményeivel, de továbbfejlődési lehetőségeit az a szint határozza meg, amire földi élete végére elért.

Az isteni igazságosság méltányos, szeretet által irányított voltának jobb megértéséhez gondoljuk át a következőket!

Ha valaki egy 800 m-es úszószám olimpiai döntőjében 750 m-ig a 8. helyen áll, végül azonban megnyeri a versenyt, akkor utólag kit fog érdekelni, hogy az utolsó fordulónál még mindenki előtte volt?

Amikor az emberek hiányolják életükben az igazságosság érvényesülését, akkor figyelmen kívül hagyják, hogy az isteni igazságosság a földinél sokkal szélesebb, jelenlegi nézőpontunkból beláthatatlan horizonton érvényesül. Egy HKÉ-t átélt személy így látja mindezt:

„Nehéz helyzetekben újra elkeseredetten panaszkodunk és kérdezzük:

– Miért van az, hogy másoknak nincs anyagi gondja, nekem pedig állandóan pénzügyi problémákkal kell küzdenem?

– Miért van másnak jó élettársa, s miért vagyok én egyedül?

– Ő miért egészséges, és én miért vagyok beteg?

– Miért van X.Y.-nak sikere társaságban, sportban, üzleti ügyekben, – és nekem miért nincs és miért..., és miért..., és miért..., – végeláthatatlan a példák sora.

A felelet, a megoldás ezekre a kérdésekre és panaszokra mindig ugyanaz: mert a nehézségeket ÉN MAGAM választottam próbatételnek születésem előtt. A nehéz kanyargós pályát magam tűztem ki, és életem

útjának akadályait magam állítottam fel, mert azt reméltem, hogy ezek legyőzésével szellemileg fejlődni tudok, és az életet jól fel tudom használni. Ez a célkitűzés ad értelmet életemnek. A próbák megoldása életem tartalma, célja. Ezért érdemes élni. Ezért kell élni!” (J.I.)

Nyugodjunk meg hát abban, hogy életünk folyamán -ha azt nem a földi korlátok közé szorított egyszeri eseményként értelmezzük- ,mindig érvényesül az isteni igazságosság: s nekünk az a jó, hogy az érvényesül!

VI. Két látszólagos ellentmondás

Tapasztalatom szerint az előzőekben tárgyalt kérdések és állítások valóban sokakat foglalkoztatnak, ugyanakkor ez nem mondható el arról a két látszólagos ellentmondásról, ami ennek a résznek a tárgya. Azért fordítok mégis figyelmet rájuk, mert úgy gondolom, hogy azokban, akik a könyv olvasásában itt tartanak, ezek felvetődhetnek.

1. Az elhunytak lelkével való találkozás és a reinkarnáció

A tépelődés alapja itt az lehet, hogy: ha a halála után mindenki egy másik testben újjászületik, akkor a testet elhagyó lélek miként találkozhat rég elhunyt rokonok, ismerősök lelkével.

A megoldást az jelenti, hogy a reinkarnálódás nem történik meg azonnal: a két testet öltés között a lélek az égi otthonban tartózkodik: hogy miként kerül oda, miért van ott és meddig: erről szól ez a fejezet.

*

Az eddig megismertek alapján bizonyosnak látszik, hogy a földi lét végeztével, órangyala segítségével, idővel mindenkinek a lelke eljut az égi hazába: még az öngyilkosok lelke és az úgynevezett „megzavarodott lelkek” is.

Ezen a túlvilági léthelyen való tartózkodásnak több oka és célja is van.

A lélek -visszanyerve a tisztánlátás képességét- visszatekint földi életére, arra az útra, amit addig megtett, s megvonja a mérleget: meddig jutott a fejlődésben. Ezek után meghatározza, hogy következő leszületése alkalmával meddig szeretne eljutni, s ehhez milyen próbákat kell teljesítenie, milyen feladatokat kell megoldania.

A földi élet kereteinek megtervezése mindezek figyelembevételével történik. A hazatalált lélek a végtelen szeretet és energia közegében mintegy erőt is gyűjt az előtte álló földi küzdelmek sikeres megvívásához. (Hasonló ez ahhoz, amikor a távol tanuló diák nyáron hazatér a szerető szülői házhoz, ahol regenerálódik, feltöltődik, hogy ősszel megújult lendülettel vágjon bele egy újabb, magasabb osztály elvégzésének.)

A lelkeknek azonban van még egy fontos feladatuk: következő megtestesülésük előtt le kell rakniuk azt a terhet, amit a földről magukkal hoztak, és erre meg kell adniuk a lehetőséget azoknak az újonnan érkező lelkeknek is, akikkel földi életük során kapcsolatban voltak. Az életfilm megtekintése során ugyanis szembesültek azzal, hogy kinek milyen lelki, illetve fizikai fájdalmat okoztak, s ettől a kellemetlen ballasztól csak

úgy tudnak megszabadulni, ha a sérelmet elszenvető halhatatlan lelke is megérkezik, s így el tudják nyerni a bocsánatát.

Ennek a dolognak természetesen a másik irányba is működnie kell, ezért be kell várniuk a „lenti világban” nekik ártókat, s el kell fogadniuk őszinte megbánásukat.

Egy HKÉ-t átélt személy így beszél erről:

„...az ember felismeri azt, amit tett, és szenved miatta. De ott van benne a feloldozás is, mert a másik azt tudja mondani, hogy ő ennek ellenére szeret és megbocsát nekem. Ez egy közös érzelmi és gondolati együttlét, hiszen a test már nincs ott. Várják a lelkek, hogy amikor közénk érkezik az a lélek, akivel kapcsolatban voltak, akkor ezt le tudják rendezni egymással.” (R.K.P.)

A két megtestesülés közötti várakozás tehát valószínűleg mindenki esetében addig tart, amíg meg nem érkezik az összes olyan lélek, akivel hátrahagyott élete során kapcsolatban volt, s akivel a kiengesztelődést illetően bárminemű teendője, elintéznivalója van.

(Ha tehát valaki gyermekkorában megbántotta a dédnagyapját, és nem kért elnézést tőle, odaát még megteheti: sietnie azért nem kell, ő várni fog türelmesen, hisz a földi értelemben vett idő abban az égi dimenzióban nem létezik.)

2. A tanulás, ismeretszerzés fontossága, és a testtől megszabadult lélek mindentudása

Nézzük először, hogy milyen isteni elvárások vannak a tanulással, a tudás gyarapításával kapcsolatban!

„Azt mondta a tudásról, hogy olyan állandó folyamat, mely a halál után is tart. Azt hiszem, a Fénylény azért engedett visszatekinteni az életemre, hogy tanítson.” (R.A.M.I.)

„Mindegy, hogy hány éves az ember, a tanulás sohasem fölösleges. Mert azt mondták, hogy a tanulás olyan folyamat, mely az örökkévalóságon át is tart.” (R.A.M.I.)

„Ez a fajta tudás a lélekhez kapcsolódó, mélyebb tudást jelent... ,mondhatnám bölcsességet.” (R.A.M.I.)

„A tudás nagyon fontos. Most mindent elolvasok, ami a kezembe kerül, mindent. Nem arról van szó, hogy megbántam, amiért azt az életutat választottam, inkább örülök, hogy most van időm tanulni.” (R.A.M.II.)

A következőkben lássunk olyan közléseket, amelyek a „mindentudás” megtapasztalásáról, mibenlétéről szólnak!

„Úgy emlékszem, akkor történt, mikor az életem lepergett előttem. Egy pillanat alatt mindent tudtam – mindent a kezdet kezdetétől a végtelenségig –, egy perc alatt megismertem a korok minden titkát, a mindenséget, a csillagok, a hold és mindennek az értelmét. De amikor a visszatérés mellett döntöttem, ez a tudás elhagyott és már semmire sem tudok visszaemlékezni. Úgy tűnik föl, hogy amikor a visszatérést elhatároztam, közölték velem, ezt a tudást elfelejtem.” (R.A.M.I.)

„– Milyen módon adták át ezt a tudást? Szavakkal, képekkel?

>>A közlés minden formájában: látványokban, hangokban, gondolatokban. Ott bármi és minden lehetett. Mindent tudtam, minden tudás, nemcsak egy szakterületen, hanem minden téren rendelkezésére állt.<<” (R.A.M.I.)

„Az a hely a tudás tárháza, ahol a mindentudás megszerezhető. Az ember pillanatok alatt mindenre tudja a választ. Olyan ez, mint

gyújtólencse az elmében. Ezen a helyen a felemelkedés, a megismerés automatikusan árad az ember felé, mint egy intenzív tanítási kurzuson.” (R.A.M.I.)

„– Mondtad, hogy ott, ahol tudok mindent. Úgy érezted, hogy a tudás ott átjár?

-Ott mindent tudtam. Azt, hogy miért vagyunk.” (D.L.I.)

„Ahányszor feltettem valamelyik kérdést, azonnal megkaptam a választ a fény, szín, szeretet és szépség rajtam árhullámként végigsöprő robbanásában. Ezekben a kitörésekben az volt a gyönyörű, hogy nem egyszerűen csak belém fojtották a kérdéseket azzal, hogy elnyomták őket. Hanem választ adtak, de a nyelven felülemelkedő módon. Bennem közvetlenül felmerülő gondolatok formájában. De ezek nem olyan gondolatok voltak, amilyeneket itt a Földön gondolunk. Nem voltak homályosak, testetlenek vagy elvontak. Szilárd, azonnali gondolatok voltak – forróbbak a tűznél, nedvesebbek a víznél –, és ahogy megkaptam őket, képes voltam azonnal, minden erőfeszítés nélkül megérteni olyan dolgokat, amelyek felfogásához itt a földön évekre lett volna szükségem.” (E.A.I.)

„Életem hátralévő részét, sőt, még annál is többet fog igényelni mindannak kibontása, amit odafent tudtam meg... A felismerések azonnal jöttek létre bennem, nem kellett felfognom és megemésztennem őket. A tudás azonnal és örökre eltárolódott bennem, memorizálás nélkül. Nem halványodott el, ahogyan a hétköznapi információk szoktak, és a mai napig teljes egészében a birtokomban van, sokkal tisztábban, mint mindaz, amit évekig tanultam az iskolákban. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy minden további nélkül a rendelkezésemre áll. Ugyanis itt, a földi életben kénytelen vagyok a korlátok közé szorított fizikai testem és agyam segítségével felfogni. De azért itt van bennem. Érzem, ahogy áthat.” (E.A.I.)

Az, hogy az égi dimenzióban a mindentudás birtokába jutunk, hogy kitágult tudatunk korlátlan mennyiségű információ befogadására lesz képes, nem teszi fölöslegessé a földi tanulást, ismeretszerzést, mert arra földi küldetésünk betöltéséhez is szükségünk van.

Tudásunkat át is hagyományozhatjuk az itt maradókra, így az embertársaink, sőt az egész emberiség hasznára válhat: a közös tudáskincset gyarapíthatja.

A jelenlegi földi életünket követő testhez kötött életek figyelembe vétele tágabb perspektívába helyezi az egész kérdést: az itt szerzett tudásból mi vihető át ezekbe a következő életekbe?

Mivel testből és lélekből állunk, ezért a megszerzett tudás is lehet a test, illetve a lélek tudása.

Ha tudjuk miként kell a legmegfelelőbben megfogni egy szerszám vagy egy teniszütő nyelét, az a test tudása. Ha tudjuk egy tánc lépéseit, ismerünk egy idegen nyelvet, jártasok vagyunk különböző tudományágakban vagy művészetekben, az szintén ez a kategória. Mivel halandó részünk nem megy át a következő életbe, az új test nem lesz birtokában ezeknek a testi képességeknek, ismereteknek, bár a lélek mélyén elrejtve megőrződnek. (Nem ismeretesek olyan esetek, hogy valaki gyermeki eszmélése kezdetén már tökéletesen beszélt volna egy idegen ország nyelvét, ismerte volna az integrálszámítást, vagy kívülről fújta volna a Kalevalát.)

A lélek tudása egészen más: anyagtalan, s így maradandó! Ilyen tudás a szeretni tudás, az együttérzés képessége és a bölcsesség. (Utóbbi azt jelenti, hogy valaki mesterien, emberségesen, a szeretet által vezérelten tud megoldani kényes, feszült, bonyolult helyzeteket.)

Két történet a lélek átmentett tudásának kisgyermekkorai megjelenéséről:

*

A családi összejövetel kezdeti szakaszában a társaság túlnyomó része már kint volt a napfényes teraszon, míg a dédnagymama még magányosan várakozott a szoba hűvösében. Ekkor másfél éves dédunokája odatotyogott hozzá, megfogta a kezét, és „dédi gye! gye!” invitálással kivezette a többiekhez, ahol megállt vele egy üres karosszék előtt, s „csü! csü!” felszólítással beleültette. Ezt követően, mint aki jól végezte dolgát, viszatért játékaihoz.

**

A kétéves kisunoka kegyeiért mindkét nagyszülő versengett, ő azonban csak a nagypapának engedte meg, hogy hintáztassa. Az önfeledt hintázás közben azonban egyszer csak váratlanul elkomorult, és lehajtotta a fejét. „Mi a baj?” – kérdezte a nagyapja. „Szégyellem magamat” – érkezett a válasz. Az empátikus nagyszülő ráérezve a hirtelen hangulatváltozás okára tovább tudakozódott: „Akkor a mama is hintáztathat?” Néma, büntudatos főbólintás volt a válasz, s azzal a kis szobát beragyogta a szeretet derűje, tiszta fénye.

***

Az igaz, hogy valamilyen tudományterületen vagy művészeti ágban szerzett ismeret, jártasság, mivel a test tudása, nem vihető át következő életünkbe, ugyanakkor az ezek iránt érzett erőteljes vonzódás, mivel a lélekhez kötődik, igen. A most következő esethez hasonlóval már bizonyára sokan találkoztak.

****

Egy vidéki kastély előtt várakozó férfi figyelmét felkeltette egy fiatal édesanya és annak két év körüli kislánya: a gyermek elszántan és csökönyösen a bejárat felé húzta szülőjét, aki szemlátomást nem akart arra menni. A férfi udvariasan megkérdezte, hogy mit szeretne a kis lurkó elérni. Azt a tájékoztatást kapta, hogy a kastélyparkban elhelyezett szobrokat szeretné megnézni, pedig az előző órákban már háromszor látta valamennyit.

A kíváncsi szemtanú tovább tudakozódott, hogy van-e a családban szobrász, vagy más olyan személy, aki a gyermek érdeklődését ebbe az irányba terelte, erre azonban egyértelmű nemleges választ kapott.

*****

A szülők gyakran rossz irányban keresgélnek, amikor gyermekük valamilyen különleges, meglepő tulajdonságának eredetét kutatva felteszik a kérdést: „Kire ütött ez a gyerek?”

Ezt az utód felmenőinek lajstromozása, szigorú vizsgálata szokta követni: rendszerint eredmény nélkül.

Az ritkán fordul meg a szülők fejében, hogy az érdeklődésüket felkeltő lelki tulajdonságot gyermekük előző földi életéből hozta magával, ezért minden ez irányú fáradozásuk értelmetlen, fölösleges.

Utószó

Miközben ezt a könyvet írtam a világban tombolt a koronavírus-járvány harmadik hulláma, szorongást, bizonytalanságot, félelmet hozva magával.

Ezalatt lelkem mélyén nagy béke és nyugalom honolt: egyrészt bizonyos voltam afelől, hogy a pandémia figyelmeztetés, tanulási, irányváltási lehetőség az emberiség számára, másrészt ebből a sérülékeny, halandó testből Isten ölelő karjaiba kerülni: nem látszott valami riasztó perspektívának.

Ennek a könyvnek egyik célja, hogy segítsen olvasóinak megalapozni a lelki békéjükhöz vezető utat. Témája, annak tárgyalási módja és a levont következtetések sokak számára szokatlanok lehetnek, de azt javaslom, hogy ezért ne utasítsák el, sőt akkor se forduljanak el tőle, ha valamilyen tekintély, egyház, vagy elmélet az itt megfogalmazott állításokkal ellentétes véleményen van.

Javaslatom az, hogy a felvázolt istenképet és annak következményeit vessék össze saját tapasztalataikkal, s hitelességüket kizárólag azok alapján ítélik meg.

Nem állítom, hogy munkám hibátlan, de arról meg vagyok győződve, hogy a lényegét illetően helyes nyomvonalon halad.

Arra buzdítom olvasóimat, hogy gondolják tovább, egészítsék ki az itt leírtakat: építsük együtt a hidat egy új, boldogabb, Istennek tetszőbb emberi világ felé.

Isten áldja meg mindnyájukat!

Sok szeretettel:

Zámbó Zoltán

Kővágóörs, 2021. április 25.

Felhasznált források és rövidítések

Könyvek

Dr. Eben Alexander: A mennyország létezik (Budapest, Magnólia Kiadó, 2013) (E.A.I.)

Dr. Eben Alexander: A mennyország felfedezése (Budapest, Magnólia Kiadó, 2014) (E.A.II.)

George G. Ritchie: Visszatérés a holnapból (Budapest, Ecclesia Kiadó, 1991) (G.G.R.)

Jankovich István: Túléltem a halálomat (Budapest, Édesvíz Kiadó, 1992) (J.I.)

Raymond A. Moody: Élet az élet után * Gondolatok a halál utáni élet-ről (Budapest, Ecclesia Kiadó, 1991) (R.A.M.I.)

Raymond A. Moody: Fény a kapun túl (Budapest, Édesvíz Kiadó, 1994) (R.A.M.II.)

R. Kárpáti Péter: Élet az élet után 2. (Budapest, Kossuth Kiadó, 2015) (R.K.P.)

Internetes anyag

Domján László beszélgetése Dobronay Lászlóval (D.L.I.)

Halálközeli élmény/Beszélgetés Dobronay László filmrendezővel (Vizdák Andrea blogja) (D.L.II.)

A halál mezsgyéjén és azon túl. Egy autóbaleset életre szóló tanulságai (Mesterházy Mónika interjúja Dobronay Lászlóval) (D.L.III.)

Müller Péter: „Halottak” napja (M.P.)

Dr. Papp Lajos szívsebész előadása a kómáról (P.L.)

Újságcikk

Elisabeth Kübler-Ross: Hogy többé ne féljünk a haláltól! („Érted vagyok”, 2005.október) (E.K.-R.)

Tartalomjegyzék

Bevezető	3
Röviden az idézett szerzőkről	5
I. Halálközeli élmények	7
1. Leírhatatlanság	8
2. A halálhír meghallása	9
3. A béke és nyugalom érzései	10
4. Hangok	11
5. A sötét alagút	12
6. A testen kívüliség	13
7. Találkozás másokkal	14
8. A Fénylény	16
9. Visszatekintés	18
10. Határ, vagy sorompó	22
11. Visszatérés	23
II. A beszámolók hitelessége: mi állhat mögöttük?	25
1. Feltűnésre, ismertségre való törekvés?	26
2. Valamely egyház, felekezet érdekeinek a szolgálata?	28
3. Szándék anyagi javak vagy befolyás szerzésére?	30
4. Érvek a hitelesség mellett	32
III. A halálközeli élmények használhatósága: lehetséges „értékcsökkentő” tényezők	35
1. Gyógyszerek okozta hallucinációk	36
2. Az oxigénhiányos agy termékei	38
3. A megtapasztalások hiányos volta	40

IV. A kibontakozó új istenkép	43
V. Nyugtalanító kérdések, problémás állítások nyomában	49
1. Mi végre vagyunk a földön?	50
2. Miért mindig a jók mennek el?	56
3. Bármely élet jobb, mint a halál!	58
4. Miért nem hallgat meg az Isten?	70
5. Miért hagyott el az Isten?	74
6. Ha Isten jó, akkor miért van annyi szenvedés, betegség a földön?	77
7. Hol volt a „magyarok istene”, amikor az országgal ez történt?	82
8. Csak egy életünk van!	84
9. Nincsen igazság a földön!	87
VI. Két látszólagos ellentmondás	91
1. Az elhunytak lelkével való találkozás és a reinkarnáció	92
2. A tanulás, ismeretszerzés fontossága, és a testtől megszabadult lélek mindentudása	94
Utószó	99
Felhasznált források és rövidítései	101